

mania

NO RISK DISC:

Bart Constant

2 VOOR 15,-

€ 8,50 PER STUK

Black Keys - Brothers

James Blake - James Blake

Blaudzun - Blaudzun

Solomon Burke & De Dijk - Hold On Tight

Coldplay - Viva La Vida

De Jeugd van Tegenwoordig - De Lachende Derde

Elbow - The Seldom Seen Kid

Fleet Foxes - Fleet Foxes

Kings Of Leon - Aha Shake Heartbreak

Mark Lanegan Band - Bubblegum

Spinvis - Dagen van Gras
Dagen van Stro

The Vaccines - What Did You Expect From

NORISK DISC

NIET GOED GELD TERUG

WHATEVER
TELL YOURSELF YOU HAVE

MANIA 284

BART CONSTANT

[Tell Yourself Whatever You Have To](#)

(PIAS)

PIAS HOLLAND

Rutger Hoedemaekers is de man achter Bart Constant. Onder de naam About genoot hij in zijn woonplaats Berlijn, samen met Marg van Eenbergen, bekendheid middels het uitbrengen van met name technoplaten. Hij vond hij betreffende scene echter niet langer spannend en uitdagend genoeg. Ruim vier jaar geleden besloot hij derhalve om aan een heus popalbum te beginnen, waarbij hij zijn ruime ervaring als dj kon gebruiken bij de opbouw van een nummer en het samenstellen van ritmes. Hoedemaekers nam de tijd, liet zich veelvuldig inspireren en maakte gebruik van de talenten van ondermeer Tjeerd Bomhof (Voicst), Steve Slingeneyer (Soulwax) en Colin Benders (Kytman). Hij knutselde, puzzelde en bleef de grote perfectionist uithangen. Wat goed is komt niet altijd snel. Complexiteit moest aan toegankelijkheid worden gekoppeld en diepgang aan onbezorgdheid. En zo is Tell Yourself Whatever You Have To een emotioneel avontuur geworden, waarbij opzweepende en dansbare nummers als

Seven-Minute Revolution, Point en Tough Cookie worden afgewisseld met intieme composities, zoals Joralemon Street en het emotionele bolwerk Do Better (Animals Make Me Angry). Hoedemaekers is misschien geen groot zanger, maar zijn onmiskenbare compositietalent en gevoel voor smaak maakt alles goed. Een bij tijd en wijle betoverend en in alle lagen indrukwekkend popdebuut. (JT)

OP=OP

GORILLAZ

THE GORILLAZ CHUCK TAYLOR ALL STAR COLLECTION NOW AVAILABLE AT:

CONVERSE

Pop & Rock

BIG PINK

Future This

Dominos heette de onstuitbare hit van het eerste album van het Londense The Big Pink. Na de remixplaat Tapes gaan Robbie Furze en Milo Cordell op Future This vrolijk verder waar ze op hun debuut gebleven waren. En dus staat ook deze plaat vol met aanstekelijke nummers die ongegeneerd teruggrijpen op het rijke Britse muziekverleden en dan met name de eighties en vroege nineties. Een mix van Britpop, shoegaze en elektro in een kleurrijk en stiekem toch wel erg fijn zittend bubblegumjasje. (MvR)

DALLAS GUILT

Hello Darkness

The Dallas Guild ontstond 2003 in de slaapkamer van frontman Scuta Salamanca. Hij begon synthesizers met akoestische gitaren te mixen en op te nemen. Het zou jaren duren voordat de band vorm kreeg. Want dat gebeurde pas later toen toetsenist Chopper toetrad, gevolgd door drummer Mushik Kop. Ook de

muziek kreeg gestalte, een mengeling van psychedelica van o.a. Pink Floyd en de popsongs van Electric Light Orchestra. Maar er zijn meer invloeden, bijvoorbeeld Brian Eno en ze waren blij toen masteringtechnicus Steve Rooke, verantwoordelijk voor de Blade Runner-soundtrack van Vangelis, zich met de band ging bemoeien. Resultaat is een bijzonder open klinkend album met aantrekkelijke popsongs, qua geluid herinnerend aan Alan Parsons. De toekomst zal mooi zijn voor deze talentvolle band. (EMu)

DEWOLFF

Letter God

Het Snoepje van de Week komt deze keer van het Supertrio uit Geleen. Op veler verzoek hebben ze hun teksten op een rijtje gezet. Gevoel voor stijl kun je de heren niet ontzeggen, want ze hebben ze afgedrukt in een prachtig fotoboek, dat de (nog maar korte, maar al zeer indrukwekkende) carrière van DeWolff bestrijkt. Met als extraatje hun spetterende optreden op Lowlands 2011 op cd en dvd. Smullen dus. (LV)

MANIA NU OOK BIJ KROESE EN VELVET MUSIC!

Voor je ligt Mania 284, de eerste Mania van 2012. We zijn verheugd met de komst van de Kroese en Velvet winkels die nu ook de Mania in de winkels neerleggen. In totaal zijn er nu twintig winkels waar ons blad ligt. Dit betekent een veel groter verspreidingsgebied en natuurlijk een hogere oplage. Met de komst van Kroese en Velvet is, samen met Concerto, Plato en natuurlijk Sounds - Venlo, een fors blok gevormd van onafhankelijke platenzaken die samen een vuist kunnen maken. We willen graag speciale acties houden, unieke en exclusieve producten aanbieden en laten zien dat we met vertrouwen de komende jaren ingaan.

• kroese

sounds_venlo

SHARON VAN ETTEN**Tramp**

De Amerikaanse singer-songwriter Sharon van Etten begon een paar jaar geleden als vertolker van ingetogen folksongs, maar koos op het onderschatte Epic (2010) voor een steviger geluid. Op haar nieuwe cd Tramp klinkt de muziek van de Amerikaanse nog veel voller. Bijgestaan door een hele lijst aansprekende namen, onder wie The National's Aaron Dessner (die de plaat ook produceerde), The Walkmen's Matt Barrick, Zach Condon (Beirut), Doveman, Jenn Wasner van Wye Oak en Julianna Barwick, heeft Sharon van Etten een plaat gemaakt die kan worden omschreven als de rauwe plaat die PJ Harvey vorig jaar niet heeft gemaakt, de intense plaat die Cat Power al heel lang niet meer heeft gemaakt of als de eerste vijfsterrenplaat van een singer-songwriter die de belofte inmiddels ver voorbij is. Tramp is een intense, gevarieerde en avontuurlijke plaat vol prachtsongs, die je direct bij de strot pakt en voorlopig niet van loslaten wil weten. (EZ)

Plato toGo

In Apeldoorn is de eerste PlatoToGo geopend. Deze servicewinkel is gevestigd in de Gigant en je kunt hier terecht voor je bestellingen en natuurlijk ligt ons blad Mania daar.

Je kunt via de site bestellen en in het winkelwagentje menu aangeven dat je de cd via PlatoToGo wilt ophalen. Je moet dan het betreffende bedrag – zonder de gebruikelijke verzendkosten uiteraard – overmaken en dan krijg je van ons bericht als je bestelling gearriveerd is. Makkelijk toch?

Adres : Gigant, Nieuwstraat 377
7311 BR Apeldoorn, www.gigant.nl

Openingstijden :

Maandag t/m Donderdag 18.00 t/m 24.00 uur
Vrijdag t/m Zondag 15.00 t/m 24.00 uur

BARRY ADAMSON**I Will Set You Free**

Adamson zal wel nooit helemaal loskomen van zijn donkere imago, daarvoor ligt ook op zijn nieuwe album te vaak een dreigende ondertoon onder zijn muziek. Toch zijn songs als The Power Of Suggestion met geen mogelijkheid anders te zien dan als vrolijke popsongs, die in tegenstelling tot zijn eerder soundscape-achtige werk vooral op zoek gaan naar de ideale drie minuten popsong. Niet dat Adamson constant de olijke noot aanslaat, want Black Holes In My Brain verloochent zijn Bad Seeds afkomst geenszins. In de loop der jaren wellicht wat milder geworden, heeft Adamson deze ontwikkeling dan ook vooral gebruikt voor verruiming van zijn muzikale gezichtsveld en is I Will Set You Free dan ook een glansrijke verrijking van de carrière van deze alleskunner. (Jvr)

DIAGRAMS**Black Light**

Nieuw project van de voormalige frontman van Tunng, Sam Genders. Diagrams is al vergeleken met diverse acts, zoals Elbow, Field Music en Broadcast. Op dit debuut een eenmansproject, voor de concerten van de Engelse band zal het uitgebreid worden tot negen man. Genders heeft een warme stem, die doet denken aan Gruff Rhys van Super Furry Animals. Hij schrijft aangename popsongs met elektronica en zonder de folk van Tunng. Tussen pop en jazz in, deze schetsen van zijn persoonlijke leven. En aangenaam, met hulp van Fever Ray's co-producer Subliminal Kid. (EMu)

CRAIG FINN**Clear Heart Full Eyes**

Of de voorman van The Hold Steady soms in de Here is (gegaan) vraagt men zich af na de eerste vier nummers van Clear Heart Full Eyes, dat voorts zelfs nog twee liedjes met religieuze referenties herbergt en waarop Finn's literaire kwaliteiten eens te meer naar voren komen wegens het nu eens ontbreken van die Springsteenese oerkracht. In plaats daarvan wordt Finn's voordracht smaakvol begeleidt door vier vaklui uit het archiefplaatje 'voor avontuurlijke doch authentieke americana', dat producer Mike McCarthy opentrok op verzoek van onze nieuwe held en harde werker Craig Finn. Niet voor niets op het label Full Time Hobby. (AJ)

BIG DEAL**Lights Out**

(Mute/PIAS)

Alice Costelloe en Kacey Underwood vormen Big Deal. Zij komt uit Engeland en hij uit Amerika. Zij leerde gitaarspelen van hem en op dit sfeervolle debuut domineren de elektrische gitaar van haar en de akoestische van hem. Haar engelachtige stem mengt prachtig met zijn rauwheid en het album heeft een vol geluid, zonder drums. Costelloe was de eerste leerlinge van Underwood toen hij gitaarles ging geven. Nadat hij op negentienjarige leeftijd verhuisd was naar Engeland speelde hij in Little Death. Samen gingen ze nummers schrijven, en hoewel hun achtergrond sterk verschilt, was er een duidelijke klik. Zij groeide op in een artistiek gezin en hij komt uit een streng religieus gezin, vlakbij de beroemde Joshua Tree. Underwood leerde zijn pupil nummers van Sonic Youth en Elvis Costello. De hele sfeer is prettig in het gehoor liggende indie. Moderne folk gezongen door internationaal duo. (EMu)

BLACK ATLANTIC**Darkling, I Listen**

(Beep Beep)

Inmiddels kennen veel mensen The Black Atlantic al. De band toert zich bij vlagen helemaal suf en is al enkele jaren intensief bezig in binnen- en buitenland. Na de eerste mini-cd uit 2007 en de eerste volwaardige langspeler Reverence For Fallen Trees uit 2009 is nu opnieuw een mini-cd verschenen getiteld Darkling, I Listen. Vijf nummers die allemaal staan als een huis qua tekst, opname en compositie. De sfeer wordt voor een deel bepaald door een mellotron, maar de heldere zang van Geert van der Velde heeft de overhand. Muzikaal wordt er goed uitpakket met inventieve melodieën en niet voor de hand liggende maatsorten. Als het succes dat dit gezelschap al heeft geboekt in Europa, de Verenigde Staten en China voortzet, dan kan de band zich binnenkort scharen tussen Fleet Foxes, Bon Iver en My Morning Jacket. (MW)

SHEARWATER**Animal Joy**

(Subpop/Konkurrent)

Inmiddels kunnen we ons elke twee jaar verheugen op een nieuw album van Shearwater. Animal Joy is inmiddels het zevende album van de groep rondom Jonathan Meiburg (ex-Okkervil River). Sinds hun derde album Winged Life uit 2004 heeft de band de lat hoog gelegd en wisten ze met de 'Island Arc' trilogie (Palo Santo, Rook, The Golden Archipelago) de verwachtingen moeiteloos in te lossen. Op een nieuw label (Sub Pop) trekt dit nieuwe album de lijn van The Golden Archipelago op fraaie wijze door en laat de groep een bij vlagen opvallend opgewekt geluid horen (het titelnummer, You As You Where). De epiek van voorgaand werk heeft op Animal Joy veelal plaatsgemaakt voor een intieme, persoonlijke sfeer. De meer sober gehouden instrumentatie en dito arrangementen zorgen er voor dat Meiburg ook meer ontspannen zingt. Hierdoor klinkt hun melancholische folkrock op Animal Joy toegankelijker dan voorheen zonder ook maar een moment aan zeggingskracht in te boeten. (DK)

S
T
A
P
E
L
P
L
A
A
T
J
E
S

BOY & BEAR**Moonfire***(Virgin 2/V2)*

Sinds 2009 timmeren Dave Hosking en de zijnen aan de weg als Boy & Bear. De eerste jaren vooral in de Australische muzieksceen, nu is de rest van wereld aan beurt. Hun debuut Moonfire bevat indiepop met veel vocale harmonie en invloeden van energieke folk. En – het kan maar gezegd zijn – dan valt op dat de plaat hier en daar een beetje hangt naar namen als Mumford & Sons en Fleet Foxes. Maar goed: er zijn slechtere voorbeelden denkbaar, bovendien is bij Boy & Bear de warme, vloeiende productie een onderscheidend pluspunt. Moonfire werd dan ook opgenomen in Nashville onder leiding van producer Joe Chicarelli en uit zijn indrukwekkende cv blijkt dat hij voor iedere artiest een meerwaarde kan zijn. Moonfire blinkt vooral uit op momenten dat er tempo gemaakt wordt: Milk & Sticks en Golden Jubilee bijvoorbeeld. Maar ook Feeding Line is een pareltje. Moonfire klinkt gewoon goed! (JvdD)

HUGO CLAUS & ERIK VOERMANS**Dichter***(Basta/Excelsior)*

Journalist Erik Voermans (niet te verwarren met trompettist

Eric Vloeimans!) staat bekend om zijn scherpe en geestige muziekrecensies in Het Parool. Minder bekend is het feit dat hij ook

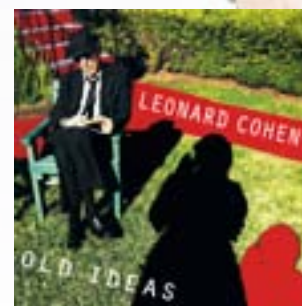
een virtuoos gitarist is, gespecialiseerd in soundscapes in de traditie van Robert Fripp. Van zijn hand verscheen eerder de cd De Hemelse Wanklank, waarop hij door de dichter Lucebert voorgedragen poëzie van een soundtrack voorzag. Ditmaal waagt Erik zich aan de gedichten van Hugo Claus, die de Vlaamse dichter ooit op de plaat zette. Claus' stem mist de zangerigheid van Lucebert, maar compenseert dat met een warm timbre. Voermans probeert in zijn muziek zo dicht mogelijk bij de woorden van Claus te komen, qua sfeer, klankkleur, ruimtelijkheid en intensiteit. Het eindresultaat is soms ronduit bezwerend. Poëzie als muziek, muziek als poëzie, zelden hoorden we zo'n succesvolle synthese. Voermans is er met succes in geslaagd om, zoals hij zelf zegt, 'dichter naar de dichter toe te kruipen'. (JvdB)

COLOR ONES**Color Ones***(Pelican/Bertus)*

Als radio-dj's spontaan de prerelease van jouw eerste single gaan draaien, is er iets bijzonders aan de hand. Het gebeurde onlangs bij See This World van de nieuwe Utrechtse band Color Ones. Helemaal uit de lucht vallen doen de Color Ones niet.

Zanger Martijn Konijnenburg tekende als componist voor de hits Golden Days en Bottles van Krystl. En de andere bandleden speelden al op diverse producties. Maar bovenal zijn de Color Ones een vriendenclub. Een bandje dat met een blauwe bus door het land rijdt op weg naar een optreden. Uit het open gedraaide raam hiervan hoor je Vampire Weekend, Phoenix, Coldplay of 2Pac. Er wordt getankt, gegeten, gelachen, uit het raam gekeken. Achterin liggen wat spullen: een basgitaar, een drumstel, keyboards, een greep akoestische en elektrische gitaren en wat versterkers. De heenweg kan van alles zijn, maar de terugweg eindigt altijd in Utrecht. (Red)

S
T
A
P
E
L
P
L
A
A
T
J
E
S

LEONARD COHEN**Old Ideas***(Sony Music)*

'I've got no future, I know my days are few.' Nee, Leonard Cohen maakt er geen geheim van dat hij de zeventig inmiddels ruim is gepasseerd. Toch is The Darkness, het nummer waaruit deze regels ontleend zijn, zeker geen somber nummer, daarvoor beschikt Cohen over genoeg zelfrelativering en zelfspot. Dat blijkt eveneens uit de titel van dit onverwacht sterke album; nieuwe paden slaat Cohen niet in, muzikaal en tekstueel klinkt alles vertrouwd. Meer dan dat, want waar op Ten New Songs en Dear Heather synthesizers domineerden,

krijgen akoestische instrumenten hier weer alle ruimte, waardoor nummers als Crazy To Love You en Going Home tijdloos klinken. Zijn zingsprekstem is hooguit nog iets lager en donkerder geworden, maar de als vanouds fraaie dameskoortjes stuwen bijvoorbeeld Different Sides naar grote hoogten. Het is natuurlijk zuur voor Cohen dat een malafide manager er met zijn pensioengeld vandoor is gegaan waardoor Cohen noodgedwongen van zijn berg naar beneden kwam, maar de rest van de wereld heeft er met een plaat als deze alleen maar voordeel van. Met gemak zijn beste album sinds I'm Your Man uit 1988. (HDr)

GUIDO BELCANTO

Een Man Als Ik

(Universal)

Een Man Als Ik Ontmoet Je Niet Elke Dag is de volledige titel van het elfde album van Guido Belcanto. Dat die titel op hem zelf slaat is duidelijk. Er is geen zanger als Guido Belcanto. Hij zingt en speelt al tientallen jaren, en nooit is hij helemaal in een hokje te plaatsen. De Belgische zanger verlegt de grenzen van het levenslied naar blues, kleinkunst, rock... Hij zingt liederen over het leven, voor iedereen herkenbaar. Op Een Man Als Ik is Belcanto op zijn best. Hij wordt begeleid door fantastische musici en brengt heerlijke nummers als de protestsong tegen liefdesverklaringen per sms SMS Of 3. De single Toverdrank zingt hij in duet met An Pierle. Ook heeft hij weer een aantal nummers van Dylan vertaald zoals Ik Ben Niet De Man Die Je Zoekt. De nieuwe Belcanto klinkt over het algemeen meer country dan voorheen. Ook de persoon Belcanto is veranderd: hij draagt geen vrouwenkleren meer. Maar hoe hij er ook uitziet, Belcanto blijft de enige echte rock 'n' roll-chansonnier! (SMvE)

LAURA GIBSON

La Grande

(City Slang/Konkurrent)

Zoals Sonja Barend bij de VARA hoort, zo hoort Laura Gibson bij Hush Records. Gibson bracht haar eerste twee albums uit bij Hush Records en dankt haar doorbraak aan het label uit Portland, Oregon. Maar nu stapt ze over naar Barsuk en het moet gezegd worden: de overstap doet Laura hoorbaar goed. Om te beginnen heeft Laura haar eigen geluid behouden. Op La Grande grossiert ze weer in heerlijke melodieën en haar vocalen klinken even breekbaar als verleidelijk. Muzikaal is La Grande spannender dan haar eerdere werk. Laura Gibson heeft het folkidoom een beetje naar de achtergrond geschoven en op het nieuwe album is er meer ruimte voor experiment. Dat levert prachtige songs op als de bossanova van Lion/Lamb en het sfeervolle The Rushing Dark. Laura Gibson vindt zichzelf opnieuw uit op La Grande. (HO)

ESTHER GROENENBERG

Overstroom

Haar YouTube hit Oh Meisje uit 2008 is inmiddels meer dan 1,3 miljoen keer bekeken, maar de Zwolse Esther Groenenberg laat op haar tweede album horen dat ze veel meer is dan een novelty act. Overstroom is een flinke stap vooruit ten opzichte van haar charmante debuut Slingers En Ballonnen. Wat direct opvalt, zijn de rijke en vaak originele arrangementen die haar in de kleinkunst gewortelde liedjes meer diepgang geven en tegelijk ook wat meer richting alternatieve pop bewegen. Gaat ze Eefje de Visser achterna? (MvR)

ISLET

Illuminated People

Vorig jaar stonden ze al op Eurosonic en Crossing Border, dit kwartet uit Cardiff, Wales, dat toen niet door iedereen begrepen werd. Dit debuut zal de luisteraars ongetwijfeld ook verdelen, want het is lastig om een lijn te ontdekken in de experimenteerdrijf. Opener Libra Man duurt meteen negen minuten en voert langs noise, funk, postrock, freakfolk en prog. Daarna blijft het alle kanten opstuiten, hoewel de meeste nummers uiteindelijk wel een soort van liedjesstructuur volgen. Intrigerende plaat. (MvR)

ANI DIFRANCO

Which Side Are You On?

(Righteous Babe/Bertus)

Sinds haar debuut uit 1990 was de Amerikaanse singer-songwriter Ani DiFranco bijna twee decennia lang een van de productiefste vrouwen in de popmuziek. Tussen 1990 en 2008 bracht ze maar liefst twintig platen uit, de meeste bovengemiddeld goed. Voor Which Side Are You On? heeft de Amerikaanse bijna onwaarschijnlijk veel tijd genomen. Desondanks ligt het in het verlengde van de inmiddels drie jaar oude voorganger Red Letter Year, waarop DiFranco ook al werkte met producer Mike Napolitano. Op de gastenlijst staan, naast flink wat blazers, twee Neville Brothers, gitarist Adam Levy, labelgenote Anais Mitchell en zelfs Pete Seeger. Toch klinkt de nieuwe Ani DiFranco anders dan zijn voorganger. Haar songs zijn beter uitgewerkt, mooier opgenomen en uiteindelijk nog verslavender. DiFranco heeft de tijd genomen voor haar nieuwe plaat en dat blijkt een wijs besluit. Liefhebbers van een frisse en strijdbare mix van folk, blues en jazz kunnen nog altijd met geen mogelijkheid om Ani DiFranco heen. (EZ)

ENTER SHIKARI

A Flash Flood Of Colour

(PIAS)

Je kunt het gerust een auditieve blitzkrieg noemen, het geweld waarmee Enter Shikari in 2007 het muzikale landschap bestormde. Stijlen als punk, trance, metal en pop die tot dat moment onverenigbaar leken, werden vermengd tot een licht ontvlambaar kruit dat op debuutalbum Take To The Skies tot een oorverdovende explosie kwam. Een mooie sensatie, maar hou je dat ook op je volgende albums vol? Ja, zo bleek al op het tweede album, waarop vrolijk verder geëxperimenteerd werd. Dat avontuur is op derde langspeler A Flash Flood Of Colour nog niet verdwenen, al heeft het natuurlijk niet meer de impact van dat debuut. Lekker agressieve en tegelijkertijd catchy nummers schrijven kan Enter Shikari echter nog steeds, dus wie de eerste twee platen een warm hart toedraagt kan hier ook prima mee uit de voeten. (MKo)

EXILE PARADE

Hit The Zoo

(Voices of Wonder/Suburban)

Exile Parade is een Engelse band die 2006 ontstond in Warrington. Er werd snel veel opgetreden en dat de band veel fans had, bleek toen ze werden uitgenodigd om in 2009 in China op te treden. Het vijftal maakt energieke britpop, zoals Oasis. Toen ze What's The Story Morning Glory hoorden, wisten ze wat ze wilden. Toevallig was het Bonehead van Oasis die ze hoorde en enthousiast was. Hij bood aan ze te begeleiden op hun eerste ep, die in 2010 zou verschijnen. Op die ep is de kwaliteit te horen en het zorgde voor eervolle vermeldingen bij 3FM en optredens op festivals. Op dit debuutalbum zijn producers Owen Morris, van o.a. Oasis en The Verve, en Marco Migliari, van o.a. Sigur Ros, verantwoordelijk voor het volwassen en energieke eigen geluid. De vijf kunnen onder leiding van zanger Lomax een eind komen. Dit album zal zeker voor nieuwe fans gaan zorgen. (EMu)

S
T
A
P
E
L
P
L
A
A
T
J
E
S

LANA DEL REY

Born To Die

(Universal)

Hoe word je wereldberoemd met een simpel YouTube-filmpje? Lana Del Rey liet het vorig jaar zien met Video Games. Een sfeervol filmpje, een opvallende verschijning en een donker popliedje dat zo uit de jaren vijftig of zestig leek weggelopen. Het was voor velen genoeg om vol verwachting uit te kijken naar het debuut van de zangeres die een paar jaar geleden onder haar eigen naam geen poot aan de grond kreeg. Inmiddels is eindelijk Born

To Die verschenen. De plaat bevat een aantal tracks die in het verlengde liggen van Video Games en door Lana Del Rey zelf van het etiket Hollywood Sadcore zijn voorzien. Het zijn mooie, zich langzaam voortslepende, popliedjes waarin een stemmige instrumentatie en de fascinerende donkere stem van Lana Del Rey de sfeer bepalen. Net als in Video Games gebeurt er eigenlijk vrijwel niets, maar toch houdt Lana Del Rey je op het puntje van je stoel. Lana Del Rey is echter geen one trick pony en laat op haar debuut horen dat ze ook uit de voeten kan met David Lynch-achtige filmmuziek (Twin Peaks) en songs die bijna raken aan die van Portishead. Hiertegenover staan enkele nummers die ook van de hand van iedere andere willekeurige popprinses hadden kunnen zijn. Lana Del Rey zingt opeens een paar octaven hoger en laat zich leiden door hitgevoelige beats. Het maakt niet allemaal evenveel indruk, maar uiteindelijk pakt Lana Del Rey je met vrijwel al haar songs moeiteloos in. Een hype? Ja. Desondanks een debuut dat er toedoet? Jazeker. (EZ)

BETH JEANS HOUGHTON & THE HOOVES OF DESTINY

Yours Truly, Cellophane Nose

De muziek van Beth Jeans Houghton en haar band The Hooves Of Destiny is de afgelopen weken nogal eens vergeleken met die van Kate Bush. Dat legt flink wat druk op haar debuut Yours Truly, Cellophane Nose en heeft gezorgd voor hooggespannen verwachtingen. Na beluistering van dit debuut lijkt de vergelijking van Kate Bush wat vergezocht, al doen beide dames precies waar ze zelf zin in hebben en verleggen ze hierbij met enige regelmaat hun muzikale grenzen. Beth Jeans Houghton maakt op Yours Truly, Cellophane Nose voornamelijk ouderwetse folk in een gloednieuw jasje. In dit jasje kan haar hoge stem flink galmen en theaterlijk uitpakken. Ook de instrumentatie op de plaat is niet vies van bijna pompeuze uitbarstingen met hier en daar een flinke dosis rock 'n' roll of juist overweldigende elektropop. Volledig overtuigen doet Beth Jeans Houghton nog niet, maar de belofte is er zeker. (EZ)

NILS LOFGREN

Old School

De vitale veteraan Nils Lofgren gaat stug door met het maken van mooie platen voor een relatief klein publiek. Het grote publiek kent hem alleen maar als de gitarist van Bruce Springsteen's E Street Band. En ook Old School, zo'n beetje zijn twintigste studioalbum, gaat daarin geen verandering brengen. Old School gaat over ouder worden: over ergernissen over tot op het bot verwenne jongeren, over het verdriet over het massale heengaan van muzikanten van de oudere generatie. Vrij vertaald is de boodschap: vroeger was alles beter. Toch is het geen chagrijnige plaat geworden. Integendeel. Lofgren staat stijf van de inspiratie, trekt flink van leer, direct al op het eerste nummer, de titelsong, waarin hij zelfs schuttingtaal bezigt. Hij schittert op verschillende gitaren. Niet als gitaarheld, dit keer, maar als de ambachtsman. Hij profileert zich op Old School ook als doe-het-zelver want hij krijgt nauwelijks assistentie. Toch weet hij een bandgevoel op te roepen. Dat is razendknop. Old School is het prototype van een album dat verdrietig maakt: paarden voor de zwijnen. (WK)

LUISTER TRIP

FIELD MUSIC

Plumb

(Memphis/Munich)

Geliefd en gewaardeerd bij vooral de Britse poppers, wachten de broers Peter en David Brewis nog op een internationale doorbraak. Ik hoop dat dat met Plumb gaat lukken – aan de kwaliteit zal het zeker niet liggen. Field Music is sinds 2005 het los-vaste samenwerkingsverband tussen de broers, die daarnaast ook in School Of Language en The Week That Was hun soloprojecten hebben. Plumb is het vierde Field Music-album en ook nu weer bieden de Brewis-broertjes volop spanning en avontuur met hun mix van postpunk (XTC, Wire), artpop (Be Bop Deluxe, City Boy) en onvervalste prog – zo klinken de lekker pompeuze synths in Start The Day Right typisch als jaren zeventig Yes. Toch verzandt Field Music niet in het retromoeras, want de springerige, complexe en indrukwekkend gearrangeerde pop is even hip als bijvoorbeeld Grizzly Bear of Department Of Eagles, zo blijkt wel uit bijvoorbeeld A New Town en Choosing Sides. Plumb voegt opnieuw een bijzonder interessant hoofdstuk toe aan het uiterst spannende boek dat Field Music is. (WR)

EXPERIMENTAL TROPIC BLUES

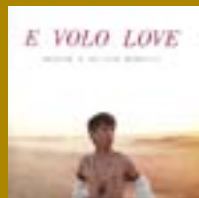
Liquid Love

(Excelsior)

Dit drietal vuige garagerockers uit Luik heeft het goed voor elkaar.

Voor hun derde album trokken ze naar New York om op te nemen met Matt Verta Ray en Jon Spencer, twee autoriteiten in het genre.

Beiden spelen niet alleen mee op diverse nummers, Verta Ray nam het album op en Spencer produceerde het geheel. Liquid Love start onverbiddelijk hard en opzweepend met The Best Burger en vervolgt met een al even energieke hillbillyhop in de vorm van Keep This Love. Ondanks het hoge gehalte prettig rauwe, gruisige rock 'n' roll is het album opvallend gevarieerd met vleugels blues, seventies rock, rockabilly, country, elektronica en funk. Op Holy Piece of Wood uiten de drie nog even hun oerinstinct, iets wat dit album zeker ook bij de luisteraar oproept. (CO)

FRANCOIS & THE ATLAS MOUNTAINS

E Volo Love

(Domino/Munich)

Francois Marry pendelt al jaren heen en weer tussen zijn thuisland Frankrijk en Engelse industriesteden als Bristol en Glasgow. Uit die

laatste komen ongetwijfeld zijn voorliefde voor de elektronische jaren

tachtig sound die met name zijn vroege werk kenmerkte en op E Volo Love langzaam aan het plaatsmaken is voor een meer gitaar- en percussiegericht geluid. Opener Les Plus Beaux heeft meer dan ooit een Noord-Afrikaans karakter middels de subtiele gitaarlijnen en dito percussie. Het deels Frans-, deels Engelstalige album heeft een prettig globale uitstraling, terwijl de Joe Strummer-achtige vocalen van bijvoorbeeld Muddy Heart geen enkel moment de toegankelijkheid geweld aandoen. Daarmee zit Francois een beetje in de hoek van Vampire Weekend en Yeasayer, maar zijn duidelijk Europese afkomst onderscheidt hem genoeg om zijn eigen plek op te eisen. Geheel terecht is dit Francois' eerste album dat op grote schaal wordt uitgebracht. (Jvr)

ANNEKE VAN GIERSBERGEN

Everything Is Changing

(PIAS)

Everything Is Changing. Wel, wat er zoal veranderd is? Dit vijfde soloalbum komt

(eindelijk) uit onder haar eigen naam. Persoonlijk heb ik die bandnaam voor het

collectief rondom Anneke van Giersbergen eerlijk gezegd nooit begrepen. Maar goed,

veel belangrijker: de muziek. Ook dit keer draagt en tilt haar krachtige, prachtige stem de composities steevast naar een hoger niveau. Dan kan ronduit episch (zoals de prachtige afsluiter 1000 Miles Away From You), lekker catchy en uptempo (You Want To Be Free, Feel Alive (prachtige clip, trouwens!)), Take Me Home, Too Late, My Boy, Slow Me Down), maar ook liefelijk (zoals het Kate Bush-achtige Circles of het titelnummer) zijn. Wat ook een duidelijke koerswijziging is? De pop van het vorige album In Your Room is verdwenen. Sterker, soms lijkt men zelfs terug te grijpen naar vervlogen Gathering-tijden. En de elektronische samples en beats die in vrijwel ieder nummer een prominent aandeel hebben (lees: een Garbage-aanpak), zorgen daarbij voor een frisse, energieke sound. Topplaat! (DD)

S
T
A
P
E
L
P
L
A
A
T
J
E
S

PAUL McCARTNEY

Kisses On The Bottom

(Concord/Universal)

Hij had klaarblijkelijk wel even genoeg van dat rock 'n' roll geweld. Van de stadionshows met die dampende, knallende en steengoede liveband achter zich. Het grote gebaar en de bijhorende muzikale 'kabooms' werden vorig jaar dus tijdelijk ingewisseld voor intimiteit. Zo kwam hij afgelopen oktober met een klassiek album (zijn vijfde al) op de proppen. Ocean's Kingdom was de soundtrack bij een balletvoorstelling die het New York City Ballet tot en met januari

opvoerde. Maar daarmee was de rustige muzikale periode van Paul McCartney niet over. Kisses On The Bottom, zijn vijftiende studioalbum staat vol met standards uit (veelal) de jaren twintig, dertig en veertig van de vorige eeuw. Uitvoeringen die bekend werden door Benny Goodman, Gene Austin, Fats Waller en Johnny Mercer. Deze nummers zijn aangevuld met een tweetal (of drie, als je het deluxe-album koopt) eigen nummers die exact (en dat is toch knap) dezelfde vibe hebben. My Valentine en Only Our Hearts klinken jazzy, kwetsbaar, klein, intiem en zacht. Leuk om te vermelden: Eric Clapton speelt een zeer herkenbare gitaarpartij op de eerst genoemde Macca-song, Stevie Wonder, een minstens zo herkenbare, mondharmonicapartij op de tweede. Dit album is 'perfect om na een dagje werken op te zetten en een glas wijn of een bakkie thee bij te drinken', meldt de meester zelf. Een rustgevende soundtrack, zou je kunnen zeggen. Neem die slepende versie van The Glory Of Love maar als voorbeeld. Of de vederlicht aangezette pianonoten tijdens More I Cannot Wish You, die glijdende, maar tevens prettig snijdende vioolpartij in It's Only A Paper Moon. Macca's vijftiende album biedt kortom veel anders dan wat men van hem gewend is. Onmiskenbaar geschikt voor een veel kleiner publiek, dát ook. (DD)

LUISTER TRIP

FIRST AID KIT

Lion's Roar

(Wichita/PIAS)

De Zweedse zusjes Klara en Johanna Söderberg maakten al een opvallend debuutalbum, dat wij begin 2010 beschreven als 'traditionele Appalachian folk met een indie approach die mijlener afstaat van de belevingswereld van de gemiddelde tiener.' Dat is op The Lion's Roar niet anders. Het album werd opgenomen in Omaha, Nebraska, met de van Bright Eyes bekende Mike Mogis, die de hemelse samenzang van de beide zusjes op sublieme wijze op plaat heeft vast weten te leggen. Compositorisch is het duo hoorbaar gegroeid en de plaat klinkt voller en rijker gearrangeerd dan het debuut. In de vrolijke afsluiter The King Of The World verleent Conor Oberst vocale bijstand, maar tegen die tijd hebben de beide zusjes op eigen kracht al zoveel indruk gemaakt, dat we nu al kunnen spreken van een van de hoogtepunten van 2012! (MvR)

Zo lang de voorraad strekt krijg je bij de cd van First Aid Kit een fraaie draagtas cadeau!

PENELOPE HOUSTON

On Market Street

Penelope Houston stond ooit als zangeres van The Avengers ze in het voorprogramma van de Sex Pistols. Nog altijd laat Houston regelmatig iets van zich horen, ook al zit er soms een paar jaar tussen haar releases. Met On Market Street maakte ze een ijzersterke plaat die een groter publiek verdient dan dat de plaat waarschijnlijk zal bereiken. Het album overtuigt op alle punten, van het meeslepende Come Back To The Fountain, met een belangrijke rol voor het orgel van Danny Eiesenberg, tot de mooi gearrangeerde titelsong. Dit is stijlvolle pop die liefhebbers van Susanne Vega of Sam Phillips niet aan zich voorbij mogen laten gaan. (HO)

GERARD VAN MAASAKKERS

Lijfied

Deze registratie van het gelijknamige theaterprogramma is een aangrijpend souvenir van onze enige echte Grote Vriendelijke (theater)Reus. Uiteraard met onverminderde kwaliteit, wat heet, zijn extraverte introspectie lijkt nu helemaal per plaat te groeien. Dat belooft nog wat, want de wijze GVM is onlangs de zestig gepasseerd en wijsheid komt met de jaren. Zijn Vaste Mannen bleken wel iets minder vast, behalve snarenridder Harry Hendriks, maar de loepzuivere liedjes over spijt, reflectie, verval, levenshonger, liefde en nog zo wat (humor, zie bonustrack) blijken ongemeen universeel geldend en tot op het bot ontroerend. Kippenvel gegarandeerd. (A)

CHRIS ISAAK

Beyond The Sun

Er zijn zaken in het leven die onvermijdelijk zijn, en het feit dat Chris Isaak zich een keer in de Sun Studio zou melden is er één van. En dat levert een heel erg leuke plaat op, die eens te meer bewijst dat Isaak's eigen materiaal door de jaren heen perfect aansluit bij de van veel reverb voorziene rockabilly sound van Sun. Zeven van de veertien songs (!) zijn maar liefst van King Elvis, waarbij een beetje gesmokkeld wordt, aangezien Presley songs als It's Now Or Never en She's Not You nooit voor Sun opnam, maar een kniesoor die daarop let. De Deluxe versie kent nog elf nummers extra uit dezelfde sessie, met daarop eindelijk een cover van zijn tweede grote Sun held, Roy Orbison. Verrassend? Nauwelijks. Leuk? Zéér! (JvR)

GUIDED BY VOICES

Let's Go Eat The Factory

(Fire/Konkurrent)

Sinds de wegen van Sprout en Pollard in 2004 zich scheidden, brachten beide songschrijvers voldoende materiaal uit, en een reünie van Guided By Voices leek onwaarschijnlijk. Zeker omdat Pollard wie het maar horen wilde vertelde dat bands louter weer bijeenkomen voor het geld. Maar zie: een eenmalig concert bij de verjaardag van label Matador leidde tot een tournee in 2010 en vorig jaar werd in de oorspronkelijke bezetting dit album genomen, waarbij Sprout en Pollard samen de nummers (en aanzetten daartoe) aandragen. De productiviteit ligt als vanouds hoog, want volgens verschillende berichten is de opvolger ook al klaar en wordt later dit jaar een derde album opgenomen. Zo goed als ten tijde van Bee Thousand en Alien Lanes is het niet, maar ook hier zijn weer vele juweeltjes te vinden. Het rammelt, ja, maar de Lennon en McCartney van de lofi gitaarrock verbazen en frustreren als in hun beste dagen met het ene na het andere prijsnummer in wording. En Waves klokt zowaar boven de drie minuten. (HDr)

HORSES ON FIRE

Horses On Fire

(Virgin 2/V2)

De uit België afkomstige band Horses On Fire brengt hun gelijknamige debuutalbum uit. Thijs de Cloedt (gitaar) en Michéle de Feudis (zang, gitaar) ontmoetten elkaar in 2008 als grafisch ontwerpers. Samen verzorgen zij onder andere de animaties bij de Belgische hitserie Kabouter Wesley. Maar er is meer wat de heren verbind, namelijk de liefde voor muziek. Ze besluiten een band te beginnen en de broer van Michéle, drummer Alessandro, wordt erbij betrokken. Als bassist Anthony zich bij het drietal voegt, is Horses On Fire compleet. Vanaf dat moment gaat het snel. In 2009 gaat Horses On Fire voor het eerst de studio in en worden de eerste nummers samen met producer Ian Clement opgenomen. Hij ontfermt zich later ook over de andere nummers op de plaat. "We recorded everything live, at a brisk pace and with a lot of vintage material," zegt Thijs, "A large part was also recorded on tape, blame it to our love of the seventies". Samen met Maarten Heynderickx wordt de plaat afgemixt. (Red)

HOSPITAL BOMBERS

At Budokan

(Excelsior)

Begeerlijk spontaan en uitbundig rammelend. Zo zou je de muziek van de Hospital Bombers kunnen betitelen. Zonder dat minderwaardig te bedoelen, trouwens. Integendeel, iedere muzikant zou willen dat ze hun liedjes zo ongedwongen konden laten klinken. Deze Amsterdamse indierockers leveren met hun tweede plaat met recht een van de eerste echte rockjuweeltjes van het jaar af. De zwierige, vrolijke vioolpartijen van Susanne Linssen zijn prominenter dan ooit, maar immer prachtig op de plek. De stemmen van Linssen en zanger/gitarist Jan Schenk passen bij elkaar als was in een wasmachine. Soms hoor je Lou Reed, dan weer waaien Joe Jackson en Iggy Pop langs. Maar altijd zijn songs ontstellend lekker in het gehoor liggend en blijken melodieën gigantisch pakkend. Over die steevast bijzonder grappige teksten gesproken? Marc van der Holst, de drummer van de band, is daar de createur van. Zijn absurdistische verhalen over bloederige zondagse kledij, gemiste kansen in de autowasserette en hartstochtelijke verwijten bij de bloedbank zijn met recht de slagroom op de taart. (DD)

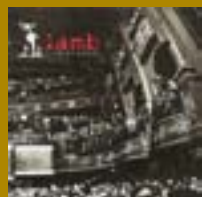
S
T
A
P
E
L
P
L
A
A
T
J
E
S

HOWLER
America Give Up

(Rough Trade/Konkurrent)

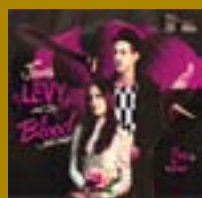
Sinds This Is It, dus al een jaar of tien, wordt jaarlijks nog naar de nieuwe Strokes gezocht. Voor 2012 hebben we ze bij deze! Vorig jaar heetten ze nog The Vaccines. NME had Howler vorig jaar al te pakken naar aanleiding van de ep This One's Different, als kakelfrisse appetizer voor wat komen ging. We waren dus gewaarschuwd, maar toch! Echte liedjes! Die quasi-verveelde snotapenlook! Wij vallen als een blok voor deze mogelijk gespeeld rommelige, maar hoe dan ook eclecticische en vooral feestelijke garagerock die deze nonchalante jonkies uit Minneapolis, vrij naar hun legendarische plaatsgenoten als Hüsker Dü en The Replacements nu eenmaal denken te moeten maken met nét weer even andere ingrediënten als pak 'm beet The Jesus & Mary Chain, Shangri-Las of Lemonheads. (A)

LAMB
Live At Koko / Live At Paradiso (DVD)

(Strata/Bertus)

Bijna acht jaar geleden al beloofd, maar nu pas op een zilveren schijfje gezet: de twee afscheidsconcerten die Lamb op 13 en 14 september gaf in Paradiso. Twee bijzondere avonden, zoals blijkt uit deze fraaie dvd, waarop uiteraard klassiekers als Gorecki, All In Your Hands en Gold voorbij komen. Een definitief vaarwel bleek het niet, want in 2009 bleek dat Andy Barlow en Lou Rhodes toch niet zonder elkaar konden met een reünietour en zelfs een hele nieuwe plaat als gevolg. Van het mooie 5, dat vorig jaar verscheen, zijn ook op Live At Koko geen nummers te vinden, want die cd werd al in september 2009 opgenomen in Londen. Lamb klinkt hier nog beter dan op Live At Paradiso en de tracklist overlapt gelukkig nauwelijks, Gabriel, All In Your Hands en One daargelaten. Zo revolutionair als in 1996 is Lamb niet meer, maar deze twee releases maken nog maar eens duidelijk dat het duo nog steeds meer dan genoeg bestaansrecht heeft! (MvR)

JAMES LEVY & THE BLOOD RED ROSE
Pray To Be Free

(Heavenly/V2)

Als je van mooie duetten houdt ben je bij James Levy & The Blood Red Rose aan het juiste adres.

De songs op Pray To Be Free roepen de duetten van Lee Hazlewood met Nancy Sinatra in herinnering, maar het album doet me ook denken aan het werk van Dean Wareham & Britta Phillips. De muze van James Levy is Allison Pierce, die we kennen van The Pierces. De cd biedt twaalf fijne songs in de beste poptraditie, met mooie arrangementen en prachtige vocalen. Vooral bij songs als Hung To Dry en Positively East Broadway komt de zon even tevoorschijn. (HO)

S
T
A
P
E
L
P
L
A
A
T
J
E
S

MENSENKINDEREN

Het Land Dat Ooit Vol Eerbid Zong

Als electropopduo Anderson trokken Jeroen van der Werken en Bas van Nienes de hele wereld over. Voor velen een droombaan, maar Van Nienes ontdekte juist hoe fijn het is om weer thuis te zijn. Het leidde tot een nieuw project, waar ook kompaan Van der Werken bij betrokken is. Sufjan Stevens, Loney Dear en Innocence Mission worden als inspiratiebron aangehaald, maar de mooie dromerige liedjes van Mensenkinderen zijn ook sterk verwant aan bijvoorbeeld Spinvis. De plaat verschijnt op Volkoren en is dus traditiegetrouw verpakt in bijzonder artwork. (MvR)

LUIK

Owls

Het muziekjaar 2012 is pas net begonnen, maar kleurt voorlopig oranje. Na Blaudzun en Moss, is het nu LUIK dat met een bescheiden meesterwerk op de proppen komt. Op Owls maakt de Rotterdamse band muziek die vooral in het hokje slowcore zal worden geduwd, maar ook invloeden uit de indiepop en de psychedelica zijn LUIK zeker niet vreemd. De muziek van LUIK is traag, donker en bezwerend en kleurt hierdoor prachtig bij het seizoen. Het is muziek die wel wat heeft van die van een slowcore band als Low, maar LUIK schuift net zo makkelijk op richting Sparklehorse als richting Pink Floyd in haar psychedelische jaren. Prachtig gitaarwerk, een aardedonkere ritmesectie en lekkere lome zang bepalen het geluid, dat steeds weer blijkt verpakt in betoverende songs die heerlijk blijven hangen, maar ook bol staan van de onderhuidse spanning. (EZ)

ANAIS MITCHELL

Young Man In America

Twee jaar na de zeer ambitieuze folkopera Hadestown, die terecht veel lof kreeg, heeft Anais Mitchell voor haar vierde album gekozen voor een kleinere aanpak. Young Man In America ligt muzikaal wel enigszins in het verlengde van zijn voorganger, maar de nummers vormen stilistisch gezien meer een eenheid. Dit keer ook geen bataljon gastzangers, maar alle ruimte voor Mitchell's eigen fraaie stem. Prachtige liedjes, mooie arrangementen en muzikanten die iets extra's brengen doen de rest. Wederom een overtuigende plaat! (MvR)

LIZ GREEN

O, Devotion!

(PIAS)

Liz Green is een jonge Britse singer-songwriter die met O, Devotion! een opvallend volwassen debuut heeft afgeleverd. De basis van de muziek van Liz Green bestaat uit eenvoudig akoestisch gitaarspel en een rauwe en getergd klinkende stem. Het zijn ingrediënten waarmee momenteel tientallen muzikanten in de weer zijn, maar Liz Green weet zich te onderscheiden van de concurrentie door een hele aparte sfeer op te roepen met haar muziek. Door het gebruik van donkere bassen, hier en daar wat strijkers en flink wat blazers, neemt de Britse je afwisselend mee naar onbegaanbare bergdorpen in de Appalachen en donkere en rokerige nachtclubs in de jaren twintig en dertig van de vorige eeuw. Aan het begin van de plaat leunen haar wat onvaste maar doorleefde vocalen zwaar op de toegevoegde instrumenten, maar naarmate de plaat vordert wordt het geluid steeds kaler, het gitaarspel bezwerender en de stem van Liz Green alleen maar overtuigender. Uiteindelijk dwingt de mix van stokoude folk, blues, jazz, Franse chansons en nachtclubcabaret alleen maar respect af. Liz Green is een talent om te koesteren. (EZ)

MOSS

Ornaments*(Excelsior)*

De spontane, meerstemmige 'CSNY-poppareltjes' op hun debuut waren al prachtig. Maar de psychedelica van Never Be Scared/ Don't Be A Hero kon een nog groter publiek bekoren. Nu, ten tijde van Ornaments, lijkt Moss pas écht helemaal uit de schulp gekropen. De muzikale koers is eenduidiger. Moss anno 2012? De psychedelica is gebleven, de mierzoete liedjes zijn ook aanwezig. Toch klinkt de band anders. Je zou kunnen zeggen dat Moss wederom een voorzichtige stijlwisseling presenteert. Noodgedwongen misschien? Want door het vertrek van Bob Gibson zijn de zangpartijen minder gelaagd, da's een feit. Ondanks dat laat Marien Dorleijn ook nu nog steeds horen dat hij een songsmid van het zuiverste soort is. Ornaments in een notendop? Het is die vervaarlijk, stuwende welbekende indiesound van weleer. Dat hechte, compacte pakket van sfeervolle geluidscollages, de galmende wonderschone stem van Dorleijn die soms pal vooraan staat, dan weer ergens achteraf mee humt, maar de nummers stuk voor stuk stevig aan de hand meeneemt. Ornaments klikt daarbij, meer dan ooit, perfect in elkaar en past als gegoten. Willekeurige referenties zwieren rond de nummers. Daar waar de opener doet denken aan TV On The Radio, zijn de korte nummers Spellbound en Tiny Love achtereenvolgens lekker stampend en daarna juist heerlijk slepend en bezwerend. En dan begint het album net. Almost A Year en The Hunter zijn discochtig, Give Love to The Ones You Love omarmt de surfsound. A Real Hero Dies In The End is een prachtballade en Everything Died In Your Heart, What You Want, Good People en de verzengende afsluiter Ornament halen het allerbeste van deze band naar boven. Moss levert een prachtplaat af. (DD)

MACCABEES**Given To The Wild***(Fiction/V2)*

Londens vijftal werkte gedurende twaalf maanden met Tim Goldsworthy en Bruno Ellingham (LCD Soundsystem, Massive Attack) aan de opvolger van Wall Of Arms uit 2009. Wat het nieuwe album duidelijk laat horen is een band die gegroeid is. Individueel hebben de leden veel nieuwe muziek tot zich laten komen, zoals Kate Bush en Stone Roses. Het geluid op Given To The Wild is een stuk ruimtelijker dan op de springerige voorgangers, terwijl de single Pelican een van de weinige nummers is die nog doet denken aan het verleden. The Maccabees slagen erin om dromerige muziek te maken die toch groots en meeslepend klinkt met nog altijd stekelig gitaarwerk. Given To The Wild geeft zijn geheimen niet gemakkelijk prijs, maar de geduldige luisteraar wordt gegarandeerd beloond. (ED)

NADA SURF**The Stars Are Indifferent To Astronomy***(City Slang/Konkurrent)*

Twee jaar na het geslaagde coveralbum If I Had A Hi-Fi en vier jaar na Lucky eindelijk weer echt nieuw werk van Nada Surf. Strikt genomen is The Stars Are Indifferent To Astronomy niet de nieuwe studioplaat, want de tien nummers werden opgenomen in de eigen oefenruimte in Brooklyn. Het idee erachter was dat Nada Surf in de studio altijd bedachtzamer te werk gaat dan op het podium en in het oefenhok. Dit keer wilde de band die live-energie vastleggen en daar is men prima in geslaagd. Deze nieuwe plaat klinkt namelijk net even wat feller en geïnspireerder dan de voorgaande albums. De productie werd dit keer verzorgd door Chris Shaw, die ook betrokken was bij de opnames van The Weight Is A Gift en met die plaat uit 2005 heeft The Stars... het meest gemeen. Dit betekent enerzijds dat er niet veel nieuws onder de zon is, maar anderzijds ook dat deze fijne plaat veel nummers bevat die snel zullen uitgroeien tot publieksfavorieten. (MvR)

OF MONTREAL**Paralytic Stalks***(Polyvinyl/Sonic Rendezvous)*

Weinig bands die sinds 1997 zoveel albums hebben uitgebracht als Of Montreal, laat staan van zo'n constant hoge kwaliteit. De laatste vier jaar zit er iets meer tijd tussen de opeenvolgende releases, maar de vorige, False Priest, is nog steeds maar weinig meer dan zestien maanden oud. Waar die plaat vol stond met uitbundige, vaak uitgesproken funky liedjes die je haast kon omschrijven als pop, vergt het immer van samenstelling wisselende collectief rond Kevin Barnes op Paralytic Stalks aanzienlijk meer van de luisteraar. Met name op de tweede helft van dit ambitieuze werkstuk valt het niet mee om iets van een structuur te ontdekken. Dit gedeelte telt slechts vier composities die samen 37 minuten duren. Daaraan vooraf gaan vijf nummers die nog wel als liedjes omschreven kunnen worden. Rock, soul, funk, progressive, psychedelica: alles komt samen op deze fascinerende plaat die zich niet in een paar luisterbeurten laat doorgronden, maar wel blijft prikkelen. (MvR)

S
T
A
P
E
L
P
L
A
A
T
J
E
S

LUISTER TRIP

LISA HANNIGAN

Passenger
(PIAS)

Lisa Hannigan trok een paar jaar geleden aandacht als de achtergrondzangeres van Damien Rice en begon hierna aan een solocarrière. Haar debuut werd in 2008 groots onthaald en kreeg in Engeland zelfs een Mercury Music Prize nominatie. Met Passenger moet Hannigan proberen dit succes te evenaren. Aan de kwaliteit zal het niet liggen. Passenger pakt flink uit met sprankelende popliedjes, opvallende ritmes, een vol klankentapijt en een steeds verder opbouwende spanning. Deze wat voller klinkende popliedjes trekken de meeste aandacht, maar gelukkig is Hannigan ook haar folky kant niet vergeten, wat een aantal fluisterzachte folksongs oplevert. Het contrast tussen deze twee uitersten is de kracht van Passenger. Alle songs hebben de prachtige stem van Lisa Hannigan, een van de mooiste stemmen uit de popmuziek van het moment, als bindend element. De sprankelende en trefzekere productie van niemand minder dan Joe Henry is de kers op de taart. (EZ)

LEILA U&I

Leila Arab maakt verre van makkelijke muziek. Haar vorige album Blood, Looms and Blooms (2008) was wellicht haar meest toegankelijke. Op U&I slaat de Londense wederom een nieuwe weg in. Ze maakte deze plaat voornamelijk via mailwisselingen met Mt. Sims, een in Berlijn woonachtige Amerikaanse producer die oa muziek uitbracht op het Gigolo label. Gebleven zijn de bijzondere (typische nineties Warp) geluiden en de avantgardistische elementen, maar de meest kenmerkende stijlverandering is de opzichtige flirt met Industrial en vroege Techno (Nine Inch Nails meets Autechre). Gelukkig wordt er af en toe gas terug genomen en kunnen we op adem komen middels schone ambientpassages. U&I is, als altijd, zeer eigenzinnig en intrigerend, maar voor een muzikale durfal met geoefende oren zeker te behapstukken. (PvtV)

KLASKE OENEMA

Undecided Storm

Undecided Storm is Klaske Oenema's tweede cd en evenals haar debuut staat het weer vol met prachtige, sfeervolle luisterliedjes. Hoofdzakelijk gespeeld met akoestische gitaar staat de zang centraal in de muziek. Op de meeste nummers bijgestaan door Harm Wierda die een aantal instrumenten voor zijn rekening neemt. Alle liedjes zijn melancholisch en breekbaar. Het boekje in de cd is in zwart-wit en stijlvol vormgegeven met alle songteksten. (MW)

PHENOMINAL HANDCLAP BAND

Form & Control

Tussen Jimi Hendrix' The Wind Cries Mary en American Boy van Estelle & Kanye West klemde Rob Stenders afgelopen woensdagavond op Radio6 Father James Park in, track drie op Phenomenal Handclap Band's nieuwe tweede, en dat viel toch op terwijl het ook naadloos paste. Het duiden van de talloze invloeden van deze eclectische maar bovenal spéélse smeltkroes is vrijwel ondoenlijk, maar fervente popquizzers zullen elkaar er graag een avondje de loef mee af steken. Tom Tom Club, CSS en GO! Team, schreef The Guardian en dat horen wij ook. De bio: Curtis Mayfield, Deee-lite, 70's West Coast rock. Turkse psychedelica. Afro-beat, Italo-disco. Wij: vluchtig, maar catchy! (AJ)

GRAND CRU

MARK LANEGAN

Blues Funeral

(4AD/Beggars Banquet)

De man met de stem van Massief Geloofd Eikenhout meldt zich weer! Mark Lanegan was in de jaren negentig boegbeeld van de Screaming Trees, in de grungegolf overschaduwd door bepaalde bands uit Seattle en daardoor altijd schromelijk ondergewaardeerd. Later ging hij solo, werkte samen met o.a. Queens Of The Stone Age en nam drie platen op met Isobel Campbell. Op Blues Funeral, opvolger van Bubblegum uit 2004, wordt hij bijgestaan door Alan Johannes, Josh Homme, Greg Dulli en Jack Irons – je kan het slechter treffen. De aanwezigheid van die heren is goed te merken: waar Bubblegum leunde op duistere, afgeklonen bluesrock, schuift Lanegan hier duidelijk op in de richting van de glamrock. Het levert een ontzettend spannende plaat op, alsof Johnny Cash, David Bowie, Depeche Mode en Led Zeppelin de handen ineem hebben geslagen. De blues wordt uiteraard niet ten grave gedragen. Nee, deze plaat is een viering – geen vrolijke natuurlijk – van wat de blues allemaal vermag. De slepende treurnis van Bleeding Muddy Water, St. Louis Elegy en Phantasmagoria Blues

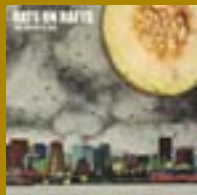

tegenover de zuigende en stampende rock op The Gravedigger's Song, Riot In My House en Quiver Syndrome, terwijl in Ode To Sad Disco, Harborview Hospital en Tiny Grain Of Truth de synthipop en disco nadrukkelijk worden bezocht. Ronkende gitaren dus, zoemende synthesizers en de ruige stem van Lanegan. Vuile blues ontmoet decadente glamrock – een uiterst ontvlambare, zeer aantrekkelijke combinatie. (LV)

RADIOHEAD**King Of Limbs: Live From The Basement (DVD)***(News/PIAS)*

Daar waar ik tot voor kort dacht dat The King Of Limbs 'gewoon' een goed Radiohead-album was, blijkt die vlag er na het bekijken van deze live-dvd heel anders bij te hangen. Dit prachtverslag vanuit een donkere, sfeervolle kelder (Maida Vale Studios, BBC), toont een band in topvorm.

De experimentele soundscaperock van deze band komt in deze, prachtig op-de-huid geregisseerde, muziek-dvd meer dan perfect tot uiting. Frontman Thom Yorke noemde The King Of Limbs ooit al eens 'an expression of physical movements'. Nu je die muzikale collages middels live-beelden (opgenomen in juni 2011) wat beter kunt analyseren, valt die definitie ineens op z'n plek. Daarbij komt dat de partijen her en der minder om hoofdzakelijk percussie en beats draaien. Al is de extra percussionist Clive Deamer in bijna elk nummer aanwezig, het felle tegengas van de rest van de instrumenten, maakt dat het geheel nog beter te begrijpen (en te verteren) is. Een prachtig muziekdocument. (DD)

RATS ON RAFTS**The Moon Is Big***(Topnotch/Universal)*

Eigenlijk is het debuut van dit Rotterdamse viertal al uit sinds september, maar toen alleen op vinyl. Sinds kort is The Moon Is Big ook verkrijgbaar op cd. Rats On Rafts maakt postpunk in de allerbeste

jaren tachtig traditie, maar zonder gedateerd te klinken. Debet hieraan is de sterke zang van David Fagan. Een andere toegevoegde waarde is de saxofoon van Ger van Voorden, die in de legendarische Rotterdamse new wave band Kiem zat. Sowieso geeft de band een originele draai aan soms al te starre new wave wetten. Titelnummer The Moon Is Big met schelle gitaren en een verslavend basloopje gaat lekker lang door om te eindigen in een schreeuwende climax. In God Is Dead laten ze een kinderkoor opdraven en Rats On Rafts gooien alles eruit in de ruim negen minuten durende afsluiter Jazz. The Moon Is Big is een dijk van een debuutplaat met internationale allure. (ED)

EMELI SANDE**Our Version Of The Events***(EMI)*

Emeli Sandé heeft talent en dat heeft de Schotse twintiger de afgelopen jaren vooral in dienst gesteld van anderen: ze schreef nummers voor veel Britse acts, die daar stuk voor stuk mee scoorden. Soms leverde ze ook een vocale bijdrage en dat smaakte

naar meer. Terecht: Emeli Sandé heeft een geweldige stem! Na een paar hits en een Brit Award in 2011 zijn nu alle ogen gericht op haar debuutalbum. Our Version Of The Events biedt soul/pop van de bovenste plank met een touch van triphop en R&B. De nummers hebben twee gezichten: enerzijds de energie van Heaven (fantastisch) en Daddy, anderzijds de pure pracht van bijvoorbeeld Clown. De balans slaat door naar de ballads en die zijn erg mooi. Toch lijkt het energieke werk iets meer eigen en onderscheidend te zijn. Maar Emeli Sandé gaat een grote toekomst tegemoet, dat staat wel vast. Dit is een prima begin! (JvdD)

S
T
A
P
E
L
P
L
A
A
T
J
E
S

JAY NASH**The Things You Think You Need**

Jay Nash uit LA is een eigenwijze singer-songwriter die zelf iedere stap in zijn carrière wil bepalen. Zo kan het gebeuren dat The Things You Think You Need nu pas in Nederland uitkomt. Maar wel met een warm welkom: dit is namelijk een hele goede plaat! Nash schrijft ijzersterke midtempo nummers, die mooi passen in de beste Amerikaanse traditie dankzij zijn rauwe stem, stevige gitaarpartijen en een hammondorgel. Tip! (JvdD)

PRINZHORN DANCE SCHOOL**Clay Class**

Prinzhorn Dance School debuteerde in 2008 met een album dat bijna niet werd opgemerkt. Voor de mensen, die het wel opmerkten, een juweeltje. Het Britse duo, bestaande uit Tobin Prinz en Suzi Horn, wist een mooi album te maken. Inmiddels zijn vier jaar verder is het tweede album een feit. Prinz en Horn maken uitgekledde muziek met hoekige ritmes. Door de zang lijkt het wat op The Fall. De teksten zijn maatschappijkritisch, maar met humor over de recessie en ondanks de sombere ondertoon is er optimisme. (EMu)

CHUCK PROPHET**Temple Beautiful**

Ondanks het uitblijven van enorme verkoopcijfers, levert Chuck Prophet het ene prachtalbum na het andere af. Sterker, zijn platen worden steeds beter, met als (voorlopig?) hoogtepunt deze conceptplaat geïnspireerd door San Francisco. 'Play that song again,' zingt Prophet al in het eerste nummer, 'I could hear it all night long' en dat geldt voor de hele plaat. Het is bekend, maar Chuck Prophet is niet alleen een briljant gitarist, maar bovenal een geniaal songschrijver die hemelse melodien koppelt aan schijnbaar achteloos rondgestrooide riffjes en prachtige arrangementen. De zon breekt spontaan door bij Castro Halloween en Museum Of Broken Hearts steekt de hele Green On Red-catalogus naar de kroon. Ryan Adams en Tom Petty ineen – Chuck Prophet is een hele grote. (HDr)

LUISTER TRIP**RADICAL FACE****Family Tree Presents The Roots***(Nettwerk/Munich)*

Het geduld van de fans van Ben Cooper's eenmansproject Radical Face is flink op de proef gesteld. Debuutalbum Ghost, met daarop de bekende reclamehit Welcome Home Son, dateert alweer van 2007 en dus was het de hoogste tijd voor een vervolg. In dat opzicht heeft Cooper de laatste jaren niet stilgezeten. The Roots is het eerste album van het drieluik The Family Tree, waar later de albums Branches en Leaves aan toegevoegd zullen worden. Op The Roots zingt Cooper op betoverende wijze over een fictief familierelaas in 1800, vol drama, pijn, afscheid, teloorgang en, logischerwijs, de liefde die onlosmakelijk aan al die neerslachtigheid verbonden lijkt te zijn. Liefhebbers van ingetogen en verfijnde indiepop en -folk kunnen hun hart ophalen met dit prachtige album. Of het de definitieve doorbraak van Radical Face zal betekenen laat ik in het midden, al kan er reikhalzend worden uitgekeken naar opvolger Branches. (JT)

ZO LANG DE VOORRAAD STREKT KRIJG JE BIJ DE CD VAN EMELI SANDE EEN VINYL SINGLE VAN HET NUMMER CADEAU!

LUISTER TRIP

TRIBES

TRIBES

Baby

(Coop/V2)

Als in Engeland weer een band wordt gezien als de grote nieuwe belofte, moet je voorzichtig zijn. Er zijn veel bands gesneuveld onder de druk. Maar Tribes, uit Camden, Londen is een grote belofte. Het debuutalbum van dit viertal werd door festivalbezoekers van Reading en fans als Mystery Jets en Radio One met spanning tegemoet gezien. Tribes is jong, maar hebben songs met kop en staart en de goede houding. Ze willen iets brengen, niet waar je je bij verwondert, maar waarbij je in vuur en vlam staat. Tussen Marc Bolan en Libertines. Binnenkort voorprogramma van Kaiser Chiefs. Dat wordt feest. (EMu)

PULLED APART BY HORSES

Tough Love

Vanuit het Engelse Leeds bestookt Pulled Apart By Horses sinds 2007 de wereld met een ontembare energie die zich uit in venijnige punksongs met een verrassend pakkende draai. Waar het gelijknamige debuut een frontale aanval was, is opvolger V.E.N.O.M. wat doordachter van opzet. De punkfans die de band al overtuigde zullen nog steeds kunnen uitrazen op V.E.N.O.M., maar dit heeft misschien zelfs wel potentie om hordes Amerikaanse alternatieve pubers te bekeren. En uiteraard ook leuk genoeg voor Nederlandse fans van bands als Billy Talent, Blood Brothers en At The Drive-In. (MKo)

RICH ROBINSON

Through A Crooked Sun

Nu The Black Crowes een pauze hebben ingelast van onbepaalde duur, ziet de minst bekende van de Robinson-broers zijn kans schoon. Rich treedt met het voortreffelijke Through A Crooked Sun, zijn tweede soloplaat, voorgoed uit de schaduw van zijn broer Chris, de blikvanger van de kraaien. Verwacht geen blauwdrukje van een Crowes-album. Denk eerder aan Little Feat, af en toe aan Stephen Stills en Peter Frampton (Lost And Found). Het is ook een zeer persoonlijk album geworden waarmee hij zijn gevoelens behoorlijk blootgeeft. De sterkste overeenkomst met The Black Crowes betreft de houding die Rich Robinson inneemt: hij is wars van trends. Through A Crooked Sun had ook in de jaren zeventig kunnen zijn gemaakt. Of over tien jaar. Laat je verrassen door dit wonderschone album vol wendingen. (WK)

ANNA TERNHEIM

Night Visitor

Wanneer komt er een nieuwe plaat? En komt-ie dan ook in Nederland uit? De carrière van Anna Ternheim heeft iets onvoorspelbaars. Maar met Night Visitor is album nummer vier een feit en het niveau is gewoon weer hoog. Haar ingetogen singer-songwriterpop met een folkrandje voelt meteen vertrouwd aan en sluit mooi aan bij de albums die Ternheim sinds 2004 uitbracht. Zoals een oude reclame luidt: 'kwaliteit... uit Zweden'. (JvdD)

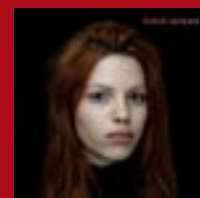

SCHOOL IS COOL

Entropology

(PIAS)

Vijf ietwat slungelig ogende bandleden, een volgens de criticasters matige bandnaam en toch het kleine broertje van Arcade Fire én het beste Vlaamse product sinds dEUS worden genoemd. Dat is knap. We hebben het hier over de Belgische sensatie School Is Cool. Zanger Johannes Genard kan als het bedachtzame middelpunt, ofwel het brein van de groep worden gezien. Hij filosofeert maar al te graag over apocalyptische doemscenario's en samen met Reinhard Vanbergen, gitarist van Das Pop, wordt er een origineel en pakkend album geproduceerd. Tegendraadse percussie, bombastische klanken en fraaie strijkersarrangementen kenmerken het album en doen daarbij in nummers als In Want Of Something en The Road To Rome inderdaad aan Arcade Fire denken. Maar School Is Cool is een band op zich, met een eigen sound en ijzersterke nummers. Dit smaakt absoluut naar meer. (JT)

SOAP & SKIN

Narrow

(PIAS)

In een tijd waarin (Nederlandse) Birdy's een novelty zijn vanwege de vroegrijpe artistieke intensiteit, zal het even slikken zijn voor die (on) gelukkigen die de eersteling van de naar we aannemen frisgewassen Oostenrijkse 'Ausnahmekünstlerin' niet ontmoet heeft twee jaar terug. Lovesong For Vacuum gaf nieuwe betekenis aan het begrip (duistere) intensiteit en was echt om bang van te worden, zeker als je bedenkt dat Anja Plaschg dat materiaal schreef toen zij vijftien was. Plaschg's MySpace is eind november vorig jaar voor het laatst bijgewerkt, en telt tot op heden één nieuw nummer, Boat Towards The Port, dat inderdaad op deze nieuwe mini-cd van een stief half uurtje te vinden is. Buiten de tracklist van Narrow is op het Duitse Amazon te lezen dat haar vader is overleden. De openingstrack heet Vater, waarop ze voor het eerst de Duitse taal lijkt te hanteren en we worden ineens weer een beetje bang. Met titels als Deathmental, Cradlesong en Lost lopen de rillingen ons bij voorbaat al over de rug. Een cover van 80's vakantiehitje Voyage, Voyage zal voor luchtigheid moeten zorgen en de hoes ook. Hoe dan ook: begeisterend! (AJ)

TRAILER TRASH TRACYS

Isler

(Domino/Munich)

Hoewel afkomstig uit Londen, zou het diepe Zuiden van de VS een logischer afkomst zijn voor de Trailer Trash Tracys. De invloeden zijn dan wel terug te voeren naar Angelo Badalamenti's filmscores voor David Lynch (Twin Peaks!), jaren vijftig damesgroepjes en Primal Scream op z'n meest psychedelisch, overall hangt een southern noir sfeer overheen alsof ze rechtstreeks zijn weggelopen uit een William Faulkner-roman. De van veel reverb voorziene gitaarpartijen van hoogtepunten als Candy Girl en Turkish Heights zijn voorzien van uit synthesizers afkomstige beats, wat een bevreedende, bijna tegenstrijdige werking heeft. Het lijkige stemgeluid van zangeres Susanne Aztoria doet een beetje aan Nico denken in haar hoogtijdagen, en draagt dan ook niet bij aan de toegankelijkheid, maar wel aan de sfeer. Niet altijd even licht verteerbaar, deze spookachtige plaat, maar loslaten doet hij niet. (Jvr)

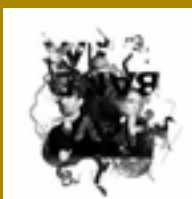
S
T
A
P
E
L
P
L
A
A
T
J
E
S

TUNNG**This Is Tunng... Live From The BBC***(Fulltime Hobby/PIAS)*

Met als voorouders groepen als Caravan, Camel en The Incredible Stringband, is Tunng een van de leukste bands van de nieuwe folkpoplichting in Engeland, waartoe ook bands als Circulus en The Accidentals behoren. Toch is Tunng niet van plan om helemaal in een hokje geduwd te worden. Zo speelden ze al twee edities samen met de woestijnbluesmannen van Tinariwen op het vermaarde Glastonbury festival. De akoestische liedjes blijven echter hun grootste handelsmerk en dat lieten ze menigmaal horen op de BBC. Op dit tussendoortje horen we hoe dat klonk: hemels! (RV)

CHIMES OF FREEDOM: THE SONGS OF BOB DYLAN*(Universal)*

Vijftig jaar Amnesty International, tachtig artiesten, vier cd's, één songschrijver. Soul en rap schitteren vooral door afwezigheid, terwijl de reggaebijdrage van Ziggy Marley (Blowin' In The Wind) ook niet bijdraagt aan de feestvreugde. Gelukkig is er verder veel om vrolijk van te worden. Pete Townshend verrast met een opvallend ingetogen Corrina, Corrina, Patti Smith eigent Drifter's Escape zich helemaal toe en My Morning Jacket schittert in You're A Big Girl Now. Oudgedienden als Taj Mahal, Joan Baez, Elvis Costello, Eric Burdon, Nils Lofgren en Kris Kristofferson ontbreken niet, en de punkrockers van Bad Religion laten hun collega's van My Chemical Romance even horen hoe je Dylan moet coveren. Lucinda Williams stelt teleur, maar Mark Knopfler verbaasd; Adele zingt hartverscheurend, maar wordt overtroffen door Marianne Faithfull. Vier schijven vol ijzersterke nummers, merendeels voortreffelijk uitgevoerd, waarbij opvalt dat vooral niet voor de 'protestsongs' is gekozen. What's not to like? Jammer alleen dat Springsteen's versie van het titelnummer hier niet te vinden is. En His Bobness zelf? Nee, die staat onder contract bij een andere major. (HDr)

WE HAVE BAND**Ternion***(Naive/PIAS)*

Het Londense trio We Have Band maakte twee jaar geleden indruk met een catchy debuut vol dansbare electropop. Album nummer twee klinkt anders. 'People would say to us, oh you're a 'buzz band' or 'you're an electro band' and that was fine, but for us it was also clear it was time to move forward', aldus drummer en zanger Darren Bancroft. Elektronica domineert ook Ternion, maar de sound is nu wat meer ingetogen en ambitieuzer, waarmee We Have Band soms een beetje naar dreampop neigt. De jaren tachtig vormen nog steeds de belangrijkste inspiratiebron, wat zich onder meer uit in naar de Talking Heads neigende ritmes. Gebleven is ook de afwisselende boy/girl zang, die hier goed wordt benut. Ternion werd geproduceerd door Luke Smith, voorheen van Clor, die ook bij de opnames van het tweede album van Foals achter de knoppen zat. (MvR)

S
T
A
P
E
L
P
L
A
A
T
J
E
S

BLAUDZUN**Heavy Flowers***(V2)*

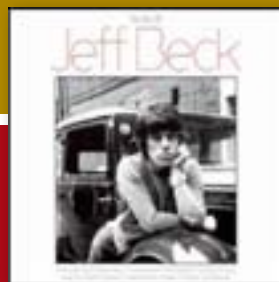
Singer-songwriter Johannes Sigmond, beter bekend als Blaudzun, is een opvallende verschijning. On-Nederlands en onalledaags. Zijn titelloze debuut wordt in 2008 goed ontvangen, maar met het uitbrengen van zijn tweede album, Seadrift Soundmachine, zet Blaudzun zich begin 2010 duidelijk op de muzikale kaart. Vervolgens werkt hij in alle rust aan een derde album, waarop zijn voorliefde voor folk en artrock meer dan ooit moet worden benadrukt. Het eindresultaat mag er zijn. Albumopener Flame On My Head weerspiegelt qua opbouw en zang al voorzichtig de rest van het album, waarbij het waanzinnige stemgeluid van Sigmond keer op keer wordt gekoppeld aan meeslepende melodieën en de meest prachtige, melancholische klanken. Runner-up Elephants is zo besmettelijk als een virus, titelnummer Heavy Flowers zit vol dramatiek, verval en overlevingsdrift en waar Sunday Punch opzwevend en bombastisch is, daar zou het enigszins bedrukte Solar je rustig kunnen meenemen naar het verlaten strand van Barcelona, waar Sigmond graag inspiratie opdoet. Vanaf het enerverende begin van Flame On My Head tot de romantische nocturne van Elephants laat dit album je niet meer los. Een meesterwerk. (JT)

2 VOOR 10,-

€ 6,00 PER STUK

Air - Moon Safari

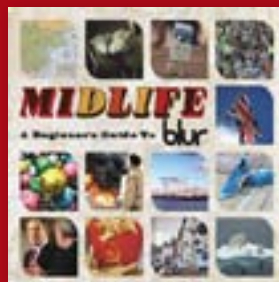
Jeff Beck - The Best Of

Guido Belcanto - Op Zoek Naar Romantiek

Bjork - Medulla

Blur - Midlife: A Beginners Guide To

Feist - Let It Die

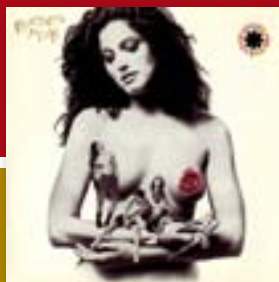
Gare Du Nord - Greatest Hits

Lamb - Fear Of Fours

Queens Of The Stone Age - R

Red Hot Chili Peppers - Mother's Milk

The Who - BBC Sessions

Betty Wright - The Platinum Collection

TWILIGHT SAD

No One Can Ever Know

Dankzij het zware Schotse accent van zanger James Graham weet je meteen met welke band je van doen hebt, maar in veel opzichten klinkt No One Can Ever Know duidelijk anders dan de eerste twee platen van The Twilight Sad. De kenmerkende wall of sound is ditmaal aanzienlijk minder ondoordringbaar dan voorheen, maar dat betekent niet dat de Schotten softer zijn geworden. In samenwerking met de befaamde producer Andrew Weatherall (Primal Scream, Chemical Brothers) beweegt The Twilight Sad zich meer richting een industrieel geluid waarin overtuigend geëxperimenteerd wordt met synths en andere elektronica. De eerste twee albums van The Twilight Sad waren al ijzersterk, maar deze donkere en bij vlagen claustrofobisch klinkende plaat is zo mogelijk nog beter! (MvR)

UNTHANKS

Diversions Vol. 1: The Songs Of Robert Wyatt And Antony & The Johnsons

De folkzusjes Rachel en Becky Unthank vertolken op deze live-plaat liedjes van Antony & The Johnsons en Robert Wyatt. En wat doen ze dat goed. Samen met de begeleidende muzikanten (inclusief strijkers) creëren ze een mooie, intieme sfeer. Bovendien zijn de opnames kraakhelder: alsof je zelf in de Londense Union Chapel zit. De opmerkingen tussen de nummers maken het geheel nog sympathieker. Een hartverwarmende plaat. Met dank aan The Unthanks. (JvdD)

YOU SAY FRANCE & I SAY WHISTLE

Angry Men

Het Zweedse You Say France & I Whistle maakt vrolijke indiepop, voorzien van old school synthesizers, springerige ritmes en een hoge meeneuriefactor. Positieve energie in overvloed! Maar wel met een basis van prima liedjes als Cats, OMG en Prom Queens. Het maakt van Angry Men een sympathiek debuut van een even sympathieke band. De vraag is hoe You Say France & I Whistle zich muzikaal en tekstueel verder gaat ontwikkelen. (JvdD)

LUISTER TRIP

WOODEN SAINTS

I Know Why Your House Is On Fire

(Dying Giraffe)

Arjen de Bock en Viktor van Woudenberg. Ze speelden in en met allerlei bands, maar zochten een project waarmee ze creatief onafhankelijk konden zijn. Dat werd Wooden Saints. Sinds 2009 lopen ze warm; elke week een liedje maken, met z'n tweeën of met allerlei anderen. Zo kwamen in de loop van de tijd ongeveer twintig muzikanten in de Baambrugse studio langs om een bijdrage te leveren. En werd Wooden Saints een 'dynamisch collectief van muzikanten' dat klaar is om met I Know Why Your House Is On Fire de muzikale arena te betreden. De basis van het album is ingetogen indiepop van hoog niveau en doet regelmatig aan The Beatles en Elliott Smith denken. Maar een creatief collectief is natuurlijk niet voor één gat te vangen: er zijn alleen al zeven leadzangers. Hoogtepunten? Platypus, The Elephant, Away With The Villain, e.v.a. Deze plaat heeft letterlijk en figuurlijk meerdere gezichten, maar is toch een eenheid door de goede basis van de nummers en de puike productie van de twee voormannen. (JvdD)

Reissues

MINNY POPS

Standstill To Motion

Minsky Pops is een legendarische postpunk avant-garde band, die eind jaren zeventig werd opgericht in Amsterdam door conceptualist/vocalist Wally van Middendorp. Tussen 1978 en 1985 bracht de band vier albums uit, aanvankelijk via het eigen Plurex en later via het vermaarde Factory Records. In die tijd speelde Minsky Pops ook in het voorprogramma van labelgenoten Joy Division. Standstill To Motion laat de band horen op het hoogtepunt van hun carrière, live in De Melkweg, 19 maart 1981. Tevens bevat dit tijdsdocument een uitgebreide dvd met opnames gemaakt in Amsterdam en New York. (ED)

VARIOUS

La Onda Vampi

Al tien jaar kruipt het Spaanse Vampi Soul label in de meest waanzinnige archieven van de popmuziek. Dit is een staalkaart van 's labels kunnen en bevat pre-revolutie Iraanse rock, Peruaanse psychedelica en Spaanse meidengroepen, die laatste afkomstig van één van Vampi's hoogtepunten: ¡Chicas!. Als exclusieve track een nummer van het hedendaagse Garotas Suecas, want ook nieuwe bands kunnen op steun rekenen. Prachtige introductie met een welgemeende waarschuwing: beluistering leidt onherroepelijk tot aanschaf van grote hoeveelheden Vampi Soul-uitgaves. (Jvr)

HERMAN BROOD

Live At Rockpalast

(Mig/Bertus)

De twee shows die Herman Brood & His Wild Romance gaven voor het legendarische Rockpalast zijn nu integraal op cd en dvd verschenen. Allereerst is er de show in Dortmund uit 1978. De Wild Romance is op het hoogtepunt van de roem in Nederland en is live een geoliede machine. Brood en band rammen er in kort tijdsbestek 24 nummers uit die voornamelijk op Street en Shpritz terug te vinden zijn. Een paar covers (o.a. Velvet Underground) complementeren de set. Twaalf jaar later is Brood terug in het programma, dit keer een optreden uit Keulen. Van de originele Wild Romance is niemand over, maar met David Hollestelle en de Bombita's is hier een band te zien die ook jarenlang onze podia onveilig maakte. (BD)

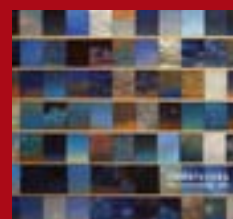
VARIOUS

Voguing

(SoulJazz)

Via Madonna's Vogue maakte de hele wereld kennis met het fenomeen Vogue, maar het waren, uiteraard, de New Yorkse clubs waar deze dans echt ontstond en zijn korte maar hevige hoogtepunt beleefde. Nota bene beroepscharlatan Malcolm McLaren wist de mode uit de gelijknamige glossy clubs als Sound Factory en Paradise Garage in te brengen met zijn Deep In Vogue. Al snel volgden meestermixers als Junior Vasquez en Armand van Helden, met respectievelijk X en Witch Doctor evenals McLaren aanwezig op dit overzicht. Ook oudgedienden als Diana Ross en MFSB wisten de overstap naar de strakke beat die noodzakelijk was voor de poses te maken en hebben met Love Hangover en Love Is The Message hun plek verdiend. Deze dubbelaar is echter vooral bedoeld als begeleiding bij het gelijknamige boek, schitterend vormgegeven en helemaal gevuld met prachtige fotografie uit de hoogtijdagen 1989-1992. Een waardevol tijdsbeeld. (Jvr)

BINNENKORT BINNEN

17 februari

Band Of Skulls - Sweet Sour
 Captain Beefheart - Bat Chain Puller
 Dr. Lektroluv - Live In Brazil
 Nanci Griffith - Intersection
 Damien Jurado - Maraqopa
 Case Mayfield - The Many Coloured Beast
 Mount Washington - Mount Washington
 Sinead O'Connor - How About I Be Me
 Gregory Porter - Be Good
 Maverick Sabre - Lonely Are The Brave
 Therapy? - A Brief Crack Of Light
 Tindersticks - The Something Rain
 Jim White - Where It Hits You
 Zita Swoon - Wait For Me

24 februari

Asteroids Galaxy - Tour Out Of Frequency
 Cranberries - Roses
 Dirty Three - Toward The Low Sun
 Steve Hogarth & Richard Barbieri - Not The Weapon But the Hand
 Hooray For Earth - True Loves
 Hanne Hukkelberg - Featherbrain
 Lambchop - Mr. M
 Lonely Drifter Karen - Poles
 Loreena McKennitt - Troubadours On The Rhine
 Memoryhouse - Slideshow Effect
 Mouse On Mars - Parastrophics
 Pink Floyd - The Wall
 School Of Seven Bells - Ghostory
 Team Me - To The Treetops
 Ting Tings - Sounds From Nowheresville
 Who Made Who - Brighter
 Andre Williams - Hoods And Shades

2 maart

Bibb - Deeper In The Well
 Andrew Bird - Break It Yourself
 Dry The River - Shallow Bed
 Jay Farrar/Will Johnson/A. Parker - New Multitudes
 Magnetic Fields - Love At The Bottom Of The Sea
 Bruce Springsteen - Wrecking Ball

9 maart

Bowerbirds - The Cleaning
 Epica - Requiem For The Indifferent
 Howlin' Rain - Russian Wilds
 Scene - Code
 Soulfly - Enslaved

16 maart

Lee Ranaldo - Between The Times And the Tides
 Shins - Port Of Morrow

23 maart

Blood Red Shoes - In Time To Voices
 Flying Colors - Flying Colors
 Michael Kiwanuka - Home Again
 Paul Weller - Sonik Kicks

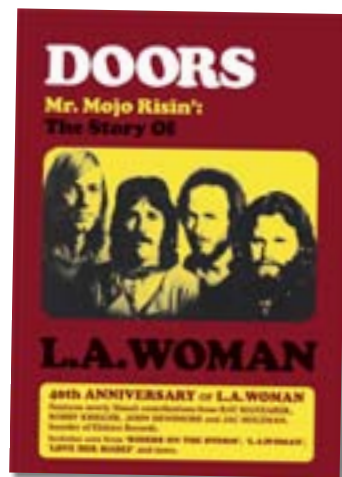
MIGHTY SPARROW*Sparrowmania!**(Strutt/V2)*

Zoals James Brown The King Of Soul werd genoemd, zo is The Mighty Sparrow de ultieme koning van de calypsomuziek. Hij won maar liefst zevenmaal de Carnival Road March op het eiland Trinidad alvorens carrière te maken in Engeland, waar op dat moment veel belangstelling ontstond voor muziek uit de West-Indies. In de VS kreeg hij geen voet aan de grond omdat Harry Belafonte daar alle aandacht naar zich toetrok. Hij was ook de koning van de flirt. Zijn teksten waren onverbloemd seksistisch en niet zelden controversieel. Zijn lied Congo Man werd geweerd vanwege een nogal racistische kijk op Afrikanen, feitelijk zijn eigen voorouders. Zijn bijnaam dankte hij aan zijn manier van bewegen. Hij kon zijn benen niet stilhouden en hij bewoog zich volgens sommigen als een mus. Op deze fraaie dubbel-cd van het Britse rootslabel Strut zijn vooral zijn jaren zestig singles goed vertegenwoordigd. In de jaren zeventig floreerde het genre ook, maar klonk elk calypso- en socialiedje nagenoeg hetzelfde. (RV)

THE DOORS**L.A. Woman***(Rhino/Warner)***Mr. Mojo Rising (DVD)***(Eagle/PIAS)*

Hele volkstemmen nemen blindelings aan dat L.A. Woman uit 1971 het laatste wapenfeit van The Doors was. De oorzaak van het misverstand is natuurlijk de dood van Jim Morrison in Parijs, enige tijd na de release ervan. Toch was dit niet einde oefening want de overgebleven drie Doors hebben nadien nog twee – nauwelijks meer te verkrijgen – platen uitgebracht. Die nog goed waren ook! Niet zo goed echter als L.A. Woman, dat samen met het overrompelende debuut uit 1967 het mooiste werk van het roemruchte kwartet is. Vanwege het veertigjarig bestaan van dit muzikale monument is er nu een reissue met een bonus-cd met erg interessante alternative takes van – op Hyacinth House na – alle nummers, gelardeerd met studio gesprekken. Ook komt er ineens een nooit eerder op plaat gezette maar uitstekende song boven drijven: She Smells So Nice. De omstandigheden waaronder L.A. Woman is gemaakt, waren niet best. Jim Morrison was op borgtocht vrij vanwege het

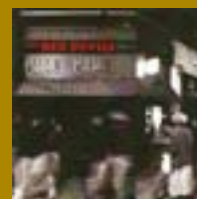
zedenschennisincident in Miami en zijn conditie was door de drank belabberd. Maar er was veel inspiratie, een soort bluesy wij-tegen-de-wereld-sfeer. Er werd dan ook uitstekend gemusiceerd op L.A. Woman, er staat niet één misser op en Morrison, qua zang niet in topvorm, maakt alles goed door werklust en zijn wonderschone teksten. En verder staat natuurlijk Riders On The Storm erop. Het hele verhaal van de plaat wordt door alle nog levende betrokkenen uitgebreid verteld op de dvd Mr. Mojo Rising. Op onze site kun je een trailer bekijken. (WK)

JOHNNY OTIS**On With The Show**

Deze collectie is de opvolger van het eerder op Ace verschenen The Johnny Otis Story Vol. 1. De op negentigjarige leeftijd in januari dit jaar overleden bandleider kende zijn hoogtijdagen in de vijftiger en zestiger jaren, dit deel richt zich op de sixties en wat werk uit de zeventiger jaren. Daarna hield Otis het muzikaal voor gezien, want de opkomende discorage was aan hem niet besteedt. Beide verzamelaars geven een perfect beeld van een artiest die echter nooit de erkenning kreeg van zijn tijd- en genregenoten. (Red)

PETER PAN SPEEDROCK**Fiftysomesuperhits**

Zestien jaar gescheur samengevat op twee schijven. De heren van Peter Pan Speedrock laten horen hoe ze zich door de jaren heen hebben ontwikkeld. Niet alleen regulier albumwerk komt langs, maar ook minder eenvoudig te vinden tracks. En dat maakt deze verzamelaar extra interessant. Uiteraard ontbreekt Dikke Dennis niet en komt ook Def P even om de hoek kijken. Een mooi overzicht van een hard werkende band! (NA)

RED DEVILS**King King***(American)*

Tamelijk geniaal van Rick Rubin om The Red Devils op te nemen in de tent waar hij ze het eerst zag. In de King King dus, een voormalig Chinees restaurant in West Hollywood, Californië. In 1988, als de club zijn deuren opent, zijn de muzikanten die The Red Devils zullen vormen al van partij. Ze worden de huisband van de King King en op de vaste maandagavond is het bal. De spil van de band is Lester Butler, een punkrocker die hartstochtelijk verslingerd is aan de blues en zijn blueshelden. Butler is een virtuoos op de mondharmonica, heeft het ding al vanaf zijn vroege jeugd in de kontzak. Om zich heen heeft Butler de gebroeders Johnny Ray (bas) en Dave Lee Bartel (slaggitaar), Bill Bateman (drums) en de Texaanse gitarist Paul 'The Kid' Size verzameld. Een zootje ongeregeld is het. Maar ze zetten wel de King King wekelijks in vuur en vlam – en daar komen beroemdheden op af als Bruce Willis, Peter Wolf en Mick Jagger. De twaalf schroeiende bluessongs op King King zijn door Rubin en rechterhand Brendan O'Brien zonder genade op tape gekwakt. Het is, bij beluistering van King King, alsof je er bij geweest bent. King King, met zijn elementaire en geile blues, gloeit nog lang na. Maar het zal bij een plaat blijven. De ongeremde, onberekenbare en aan alcohol en heroïne verslaafde Butler houdt The Red Devils niet bijeen. Butler maakt dan in 1997 nog een fraaie bluesplaat met zijn nieuwe band 13, maar ook dit is geen lang leven beschoren. Op 8 mei 1998 overlijdt Lester Butler in Los Angeles aan de gevolgen van een overdosis. King King was al jaren niet meer te koop, maar gelukkig opnieuw uitgebracht en dus volop in onze winkels. (Red)

ALEX CHILTON**Free Again: 1970 Sessions***(Big Beat)*

Deze mooie reissue op het Big Beat label laat Alex Chilton op een cruciaal moment uit zijn carrière horen. Hij is net uit de Box Tops gestapt, berooid en gefrustreerd dankzij een paar louche managers. Songs heeft hij genoeg en die neemt hij tijdens een paar sessies met wat bevriende musici op. Een groot aantal komen we later tegen op de legendarische Big Star platen, hier zijn ze in de oervorm te horen. Alles stond ook op het eerder verschenen maar niet meer verkrijgbare 1970 album. Nu opnieuw leverbaar met meer tracks en een fraai boekwerk. (BD)

VARIOUS**Top 2000 A Gogo**

Aan het eind van elk jaar begint het hart van veel muzikliefhebbers sneller te kloppen want dan is het weer tijd voor de top 2000. Tussen kerst en oud en nieuw wordt dan dagelijks de top 2000 a-go-go uitgezonden en iedereen kent wel de verhalen achter de liedjes die Leo Blokhuis en zijn team vakkundig hebben verfilmd tot een soort mini-documentaires. Wel, een prachtige selectie is gemaakt en verzameld op deze uitgave en geeft een mooi stukje muziekgeschiedenis. Aangrijpende reportages over succes, en het snel verdwijnen daarvan na die ene hit,

boeiende types of juist hele gewone mensen die hun verhaal doen. Smullen bij de filmpjes van de Tom Tom Club, Mark & Clark Band, Dr. Hook en Iggy Pop, met als klap op de vuurpijl Carol Kaye, die samenwerkte met Sam Cooke, Frank Sinatra, The Beach Boys en vele andere groten. (MW)

VARIOUS**Rangarang**

Voor het khomeinytuig in 1979 de macht overnam was Iran druk bezig zich op het westen te oriënteren. Dat zag je terug in het straatbeeld, dat hoorde je in de muziek. Deze twee schijven

WOVENHAND**Black Of The Ink***(Glitterhouse/V2)*

Na het uitbrengen van zes soloalbums, besluit David Eugene Edwards (ex voorman van het legendarische Sixteen Horsepower), zichzelf te trakteren op een speciaal album. De titel is even veelzeggend als synoniem voor Wovenhand's

sinistere en donkere werk: Black Of The Ink. Zes liedjes verpakt in een boekwerk van maar liefst 110 pagina's. Van de zes albums die hij reeds uitbracht pikte hij van elk een song en nam deze opnieuw op. Zes songs uitgekleeft tot dat wat Edwards zo bijzonder maakt: een sombere man met een somber klinkende gitaar. Edwards koos de volgende nummers uit: Terre Haute (van Treshingfloor), Not One Stone (van ten Stones), Whistling Girl (van Mosaic), Oil On Panel (van Consider the Birds), White Bird (van Blushmusic) en Last Fist (van Wovenhand), als enige trouwens met begeleiding van piano. Veelal de wat onbekendere songs, die buitengewoon sterk klinken in hun naaktheid. Het boek bevat alle songteksten, die Edwards handgeschreven, heeft voorzien van persoonlijke illustraties. Een prachtwerk, verdomd, een schitterend werk! (R)

FRANK ZAPPA**Carnegie Hall***(Zappa)*

In 1971 brachten de Mothers een bezoek aan de Carnegie Hall in New York. Promotor Ron Delsener wist de bookingmanager te overtuigen dat Zappa toch echt een klassiek geschoold muzikant was en dus stonden de Mothers op 11 oktober in

deze prestigieuze zaal. De complete registratie van de twee concerten, inclusief het voorprogramma (The Persuasions), is op vier cd's bij elkaar gebracht in een fraai boxje. Wat je krijgt is bijvoorbeeld een ruim 47 minuten durende uitvoering van Billy The Mountain. Verder komen alle highlights van Live At Fillmore East en Just Another Band From LA voorbij. Daarnaast een aantal prachtige klassiekers, zoals King Kong (30 minuten!) en Cruising For Burgers, maar ook materiaal dat pas in de late jaren 70 haar weg naar vinyl zou vinden: Stick It Out en Wonderful Wino. Flo & Eddy zijn in topvorm en Zappa's gitaarspel is opwindend te noemen. De geluidskwaliteit laat hier en daar wat te wensen over, maar een kniesoor die daar op let, want de M.O.I. live at Carnegie Hall is een geweldig document geworden! (R)

Etta James

1938-2012

Op 20 januari overleed een van de beste blues, r'n b en gospelzangeressen aller tijden Etta James. Hier een selectie uit haar werk.

The Very Best Of Etta James -
The Chess Singles

Her Best

Heart & Soul: A Retrospective

The Best Of

At Last

Blues In The Night

Call My Name

Complete Modern &
Kent Recordings

Losers Weepers

Original album
Classics

The Dreamer

Tough Woman: The
Early YearsTime After Time/Blue
Gardenia

GRETCHEN PETERS***Hello Cruel World****(Proper/Rough Trade)*

Gretchen Peters startte haar carrière zoals het een inwoner van Nashville betaamt: als liedjesschrijver voor anderen. Dat leverde al snel veel succes op met meerdere Grammy-nominaties voor Independence Day, de countrycharts ingezongen door Martina McBride in 1995. Neil Diamond, Trisha Yearwood en Pam Tillis volgden, maar in 1996 nam ze ook onder eigen naam een goed ontvangen album. Er volgden nog vijf en ook deze zesde staat weer boordevol ijzersterke nummers, prachtig gezongen door Peters. Als zij er zelf geen hits mee scoort, dan zullen coverversies daarvoor ongetwijfeld zorgen. (HDr)

KATHLEEN EDWARDS***Voyageur****(Rounder/Universal)*

Onder americana-liefhebbers maakte deze Canadese naam met Failer, Back To Me en Asking For Flowers: drie ijzersterke albums op rij. Voor haar vierde plaat zocht ze de samenwerking met Justin (Bon Iver) Vernon. Het levert een prachtige liedjesplaat op, ingetogener dan de stoere countryrock van haar eerste twee platen. Dat Edwards echter meer in haar mars heeft dan het midden te houden tussen Lucinda Williams en Sheryl Crow liet ze op Asking For Flowers al zien en die lijn trekt ze hier door. Voyageur gaat over reizen: over de aarde, in de tijd, en vooral in de liefde – en dan voornamelijk de mindere kanten van de liefde. In het openingsnummer dreigt ze met een verhuizing naar de States, terwijl ze in het voorlaatste nummer zweert haar geliefde te volgen, terwijl ze weet dat dit naar minder plezierige oorden leidt. Wederom een prachtplaat van dit bijzondere talent. (LV)

LITTLE WILLIES***For The Good Times****(Blue Note/EMI)*

Het debuutalbum van The Little Willies uit 2006 was een heerlijke plaat waarna ik hoopte dat deze 'hobbyformatie' met Norah Jones snel een vervolg zou uitbrengen. Het duurde even, maar zes jaar later is er dan eindelijk For The Good Times. En de titeltrack, een van mijn favoriete countrynummers, is gelijk een goede graadmeter. Met veel smaak wordt dit Kristofferson-nummer uitgevoerd. If You've Got The Money I've Got The Time swingt de pan uit en doet niet onder voor Roly Poly en I Gotta Get Drunk op het voorgaande album. Het hoogtepunt is Lovesick Blues. Hank Williams maakte dit nummer in de jaren veertig beroemd maar deze versie waarbij Jones en Julian vocaal samensmelten is heel bijzonder. Zelfs Dolly Parton's Jolene wordt door Norah Jones uitstekend vertolkt. Ook een Johnny Cash-nummer mag niet ontbreken natuurlijk: Wide Open Road. For The Good Times doet smachten naar meer en hopelijk duurt dat niet weer zes jaar! (SMvE)

S
T
A
P
E
L
P
L
A
A
T
J
E
S

plus een fascinerend boekje geven een kijkje in de hippe Iraanse muzieksce­ne van de jaren zestig en zeventig. Geweldige foto's, prachtige verhalen – met een onvermijdelijk trieste afloop, dat wel – en een zeer breed muzikaal palet. Grofweg namen

de hitparadeartiesten alles over wat het westen te bieden had en mixten daar meer traditionele klanken doorheen. Het resultaat is in veel gevallen een spannende combinatie van opgewekte pop en oriëntaalse weemoed. (EdW)

Roots

CARRIE RODRIGUEZ & BEN KYLE***We Still Love Our Country***

Carrie Rodriguez kennen we natuurlijk al. De zangeres en fiddle-speelster was al meerdere malen in ons land te zien. Ben Kyle zal voor velen een nieuwe naam zijn. Ben timmert al jaren flink aan de weg met zijn band Romantica. Samen met Carrie nam hij acht duetten op in de stijl van de klassieke country. Naast een aantal zelfgeschreven songs wagen Carrie en Ben zich ook If I Needed You van Townes Van Zandt en het aloude Love Hurts. Het resultaat mag er zijn: de stemmen vullen elkaar prachtig aan, de begeleiding is perfect en de sfeer uitgebalanceerd. Dit is country van de bovenste plank. (HO)

JOE LOUIS WALKER***Hellfire***

Joe Louis Walker leerde de blues door te spelen met grootheden als Willie Dixon, Muddy Waters, John Lee Hooker en Jimi Hendrix. Daarnaast smeerde hij zijn stembanden als jarenlange zanger bij The Spiritual Corinthians. Hellfire is het 23e album van de inmiddels 63-jarige 'JLW' en zijn eerste voor Alligator Records. Elf nummers lang trakteert hij de luisteraar op een solide mix van elektrische bluesrock, gospel en soul met als hoogtepunt het gloedvolle Soldier For Jesus. Hallelujah! (JD)

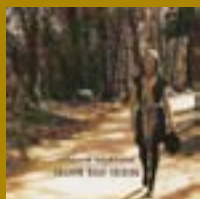
LA BOUTIQUE FANTASTIQUE in Gigant Apeldoorn

Op 9 maart speelt La Boutique Fantastique in Gigant Apeldoorn. Het collectief is één van de eerste acts die in 2011 een album uitbrachten op het Kytopia label van 'Kytoman' Colin Benders. Omdat in maart ook de DVD van de docu Kytoman, Now What? verschijnt maakt Gigant er 9 maart een combo-avond van. Wie wil kan eerst de film gaan bekijken en vervolgens naar het concert van La Boutique Fantastique. Gigant geeft 2x2 kaarten weg voor film én concert! Mail daarvoor naar mailinglist@platomania.nl o.v.v. La Boutique Fantastique en wie weet win jij ze! Winnaars krijgen tijdig bericht.

JULIAN SAS
Bound To Roll
(Cavalier)

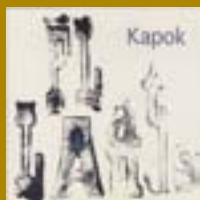
Kunnen we Julian Sas de Nederlandse Joe Bonamassa noemen? Een bluesbeul die onverstoort zijn eigen weg gaat en onderweg steeds betere platen uitdraait? Dacht het dus van wel, ja. Want Bound To Roll, de achtste release van Sas, is de meest gevarieerde en daarmee beste plaat uit zijn oeuvre, een plaat waaraan te horen is dat deze twee-en-een-half jaar in the making was. Er klinkt ZZ Top (op Mercy), de Rory Gallagher-cover Shadow Play klinkt zo goed als diezelfde Rory, maar bovenal hoor je het prima gitaarwerk van Sas zelf, goed geruggenstund door zijn begeleiders bassist Tenny Tahamat en drummer Rob Heijne. Alleen al de gitaarsolo in het titelnummer moet genoeg zijn voor elke bluesrockfan om deze plaat aan te schaffen. (AdW)

CIARA SIDINE
Shadow Road Shining
(Music & Words)

In haar jeugd was er voor Ciara Sidine altijd wel muziek te horen. Geen wonder, als je geboren wordt in Dublin. Ze koos echter voor het literaire vak, en verdiende jarenlang als uitgeefster haar geld. Pas toen ze bijna dertig was leerde ze gitaarspelen en toen haar kinderen geboren werden, nam ze de tijd voor het schrijven van eigen nummers. Ze vermengt haar Ierse wortels met Amerikaanse country en folk, vergelijkbaar met bijvoorbeeld Shawn Colvin, en doet dat op zo'n overtuigende wijze dat het bijna onbegrijpelijk is dat dit haar debuutalbum is. Smaakvolle arrangementen met een belangrijke rol voor de viool en een warme productie van Martin Clancy doen de rest. Natuurlijk, dit genre is overbevolkt, en dus draait alles om de kwaliteit van de nummers. Gezien nummers als The Road en The Arms Of Summer zit dat wel goed. (HDr)

JAZZ & FUSION

KAPOK
Flatlands
(Kytopia/Rough Trade)

Kytopia, het muzikantenlaboratorium van Kytteman, biedt ook onderdak aan Kapok, een trio bestaande uit hoornist Morris Kliphuis, gitarist Timon Koomen en slagwerker Remco Menting. Flatlands is het debuut van dit trio, dat voor deze gelegenheid is aangevuld met enkele extra muzikanten waaronder het Ragazza Kwartet en de legendarische bassist Ernst Glerum. Kapok toert de komende maand door het land en, afgaand op de razend spannende muziek op Flatlands, mag je dat niet missen. Die muziek is soms zeer uitbundig, zoals in het toepasselijk genaamde Herrie, dat nog geen minuut duurt, dan weer meditatief en ingetogen. Een van de allermooiste voorbeelden van dat laatste is Nausicaa, met zeven minuten het langste nummer. In dit fraaie opgebouwde nummer voegen de strijkers zich bij het trio en smelten beide ensembles samen tot een perfecte blend, die wat ons betreft nog wel langer had mogen duren. En zelden hebben we een hoorn beter horen swingen dan in het Balkan/calypso-achtige slotnummer Tarantella. (JvdB)

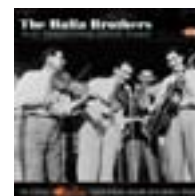
S
T
A
P
E
L
P
L
A
A
T
J
E
S

ACERECORDS

Jimmy Donley - In The Key Of Heartbreak: The Complete Tear Drop Singles And More

Eind vorig jaar verscheen Sounds Of The South, het boek van Leo Blokhuis over de muziek uit het zuiden van de Verenigde Staten. De grootste verrassing op de begeleidende compilatie (3 cd's) is misschien wel ene Jimmy Donley met zijn vertolking van Think It Over. Temidden van vele zwarte soulartiësten laat deze blanke zanger horen dat je niet zwart hoeft te zijn om soulvol te zingen. Het toeval wil dat Ace Records nu een dubbel-cd met werk van deze Jimmy Donley heeft uitgebracht. Alle opnamen die Jimmy Donley in de periode 1962-1963 voor Tear Drop Records maakte zijn hierop verzameld. Een meerderheid hiervan zijn demo's die niet eerder in deze vorm zijn uitgegeven. Ook treffen we hier enkele destijds uitgegeven singles die zijn opgenomen in de befaamde Cosimo Matassa's studio in New Orleans. Hier begeleiden The Vikings met de nog jonge Mac Rebennack (Dr. John) op piano de zanger. Jimmy Donley schreef en vertolkte aangrijpende liedjes die zich bewegen tussen swamp pop, country en rockabilly. De zanger had een tragische levenswandel die eindigde met zelfmoord in 1963. Hij was toen 34 jaar. De pijn, wanhoop en woede die zijn stemming in die laatste levensjaren bepaalden klinken onmiskenbaar door in zijn songs en zang.

The Balfa Brothers - Play Traditional Cajun Music

Toen de gerenommeerde fiddler Dewey Balfa rond 1965 met zijn twee broers The Balfa Brothers stichtte, was de traditionele cajun al enige jaren op zijn retour. Als populaire muziekstijl was de cajun geleidelijk verdrongen door de country en honkytonkmuziek. De plaat waarmee The Balfa Brothers in 1965 op Swallow Records debuteerden luidde een ommekeer in. De gebroeders speelden hierop onversneden akoestische cajunmuziek en dit vond al gauw navolging onder andere muzikanten binnen de cajungemeenschap. Het album, toepasselijk The Balfa

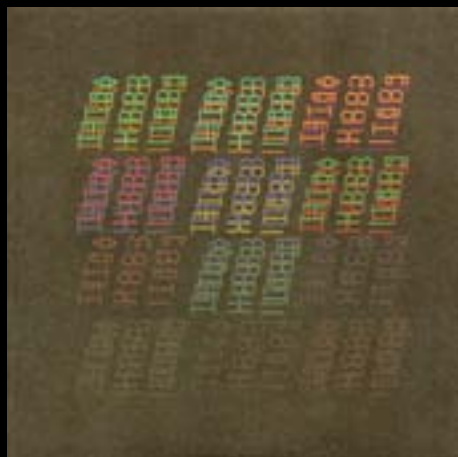
Brothers Play Traditional Cajun Music geheten, is dan ook van historische waarde. In 1974 bracht de groep een album met dezelfde titel (volume 2) uit. Begin jaren negentig verenigde Ace Records beide platen op één cd, maar deze uitgave is al lange tijd niet meer verkrijgbaar. Nu wordt deze cd opnieuw uitgegeven. Voor deze heruitgave zijn de oorspronkelijke opnamen digitaal opgepoetst en tevens zijn hier twee singles uit 1977 en 1980 aan toegevoegd. Klassieke muziek uit het zuidwesten van Louisiana.

George Jackson - Don't Count Me Out: The Fame Recordings Vol. 1

George Jackson maakte in de jaren zestig furore als schrijver van prachtige soulliedjes, waarvan vele inmiddels een klassieke status hebben verworven. In 1968 verbond hij zich als huiscomponist aan de legendarische Fame Studio's van Rick Hall en hier wierpen Wilson Pickett, Clarence Carter, Candi Staton en andere soulbroeders en -zusters zich gretig op zijn songs. Tegelijkertijd probeerde George Jackson ook zelf een carrière als soulzanger op te bouwen, maar deze kwam nooit helemaal van de grond. Wat George Jackson als vertolker vermocht laat de net verschenen compilatie met Fame-opnamen uit de jaren rond 1970 ons horen. Behalve vier liedjes die destijds als single zijn uitgegeven heeft dit materiaal niet eerder het daglicht gezien. George Jackson toont zich hier een begenadigd zanger. Hij was gezegend met een aangenaam hoge stem en liet in elke gezongen lettergreep zijn ziel spreken. Luister maar eens naar zijn smartelijke vertolking van Search Your Heart en Statue Of Soul - beide zijn weergaloze staaltjes zuidelijke soul. Al even hartverscheurend is de uitvoering van The Hand That Feeds You, waarin hij Joe Tex als soulprediker naar de kroon steekt. Waarom George Jackson het grote succes nooit heeft mogen smaken is een van de grote raadsels uit de soulmuziek van die jaren. (DT)

LUISTER TRIP

PORTICO QUARTET

Portico Quartet

(Proper/Rough Trade)

Gezien de titel toch even vermelden dat PQ al het derde album is van deze jonge Britse zieners en voormalig buskers. Degenen die dit moderne jazzkwartet destijds op straat troffen zullen het heugen, daar durven wij iets dierbaars om te verwedden. Dit alles natuurlijk om het omschrijven van deze zéér zeldzame, nee, nu eens waarlijk unieke sound – waar het uiteindelijk allemaal om draait natuurlijk – slinks te omzeilen wegens praktisch onbeschrijflijk. Wat ons vorig jaar bij Thundercat, enigszins in Portico's (derde) futuristische vaarwater, nog lukte, doet ons nu huiveren en verlangen naar Isla, de vorige van Portico. Die blijft hip en vooruitstrevend, maar is vergeleken met deze derde hier traditioneel te noemen, zij het op ongewone wijze dan. Vooruit: klassieke wereldelektronica met jazzy soundscapes zet nieuwe experimentele standaarden! (A)

MATHIS HAUG

Playing My Dues

Liefhebbers van Tony Joe White op akoestische gitaar kunnen het debuutalbum van de Duitse Mathis Haug blindelings kopen, maar ook fans van een Sonny Landreth die zijn slidegitaar thuis heeft laten liggen of een J.J. Cale die iets teveel hete pepers heeft gegeten moeten maar 's naar dit fraaie verstilde bluesplaatje luisteren. Geen bluesrock, zelfs geen gewone blues maar countryblues in fijne liedjes die rustig maar indringend je oren ingeduwd worden. Haug is al jaren bezig in allerhande groepen maar laat nu op het leuk getitelde Playing My Dues horen waar het bij hem echt omdraait: melancholie. En dat past mooi bij dit jaargetijde. (AdW)

Jazz & Fusion

REMBRANDT FRERICHS

Continental

Rembrandt Frerichs heeft de afgelopen jaren een reputatie opgebouwd als een van de beste Nederlandse jazzpianisten. Een muzikant met een heel eigen geluid die weliswaar jazz in de Amerikaanse traditie speelt, maar daar een heel eigen invulling aan geeft. Op zijn eerste cd voor Challenge schildert deze Rembrandt met zijn trio zeer rijk geschakeerde muzikale landschappen. De composities zijn spannend en dynamisch, en het trio weet ze steeds heel mooi op te bouwen. (JvdB)

YURI HONING ACOUSTIC QUARTET

True

Saxofonist Yuri Honing, onlangs nog in het nieuws als winnaar van de VPRO Boy Edgar Prijs, nam deze nieuwe plaat met zijn Acoustic Quartet op in Berlijn. Een stad die bruist van nieuwe initiatieven maar die tegelijkertijd geworteld is in een rijke traditie. True weerspiegelt die samensmelting: vanuit een rijke muzikale traditie overschrijft Honing met gemak grenzen tussen genres, wat resulteert in een album dat met verve de toon aangeeft voor de nieuwe jazz. (JvdB)

GONJASUFI

Ma.22.lc

(Warp/V2)

Naar de nieuwe Gonjasufi is ongetwijfeld door velen uitgekeken. Deze eigenzinnige muzikant-dj oogste twee jaar terug immers alom lof met zijn debuutalbum A Sufi & A Killer. Zijn bedwelmende mengeling van onder meer elektronica, hiphop en bluesritmes was terecht een van de sensaties van 2010. De lat lag voor Gonjasufi dus gelijk al hoog voor een opvolger. Al moeten we gelet op de lengte, krap 25 minuten, eerder spreken van een ep. Wat de pret beslist niet drukt, want de gedreadlockte geluidskunstenaar levert wederom een knap werkje af. Tegendraads en weird zijn opnieuw sleutelwoorden. Vaak fragmentarisch en op het eerste gehoor niet helemaal afgerond, maar dat is juist de bedoeling. Net als de geluidskwaliteit, die bewust een beetje kraakt en ruist. Gonjasufi's spookachtige vocalen passen daar goed bij. Muziek dus voor de fijnproever, die ervan houdt te worden uitgedaagd. (WJvE)

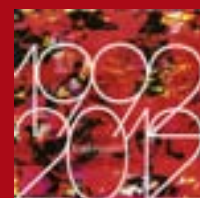

JAZZANOVA

Upside Down

(Sonar Kollektiv/V2)

Begonnen in 1995 als Duits DJ-collectief dat vooral vintage jazz draaide gevolgd door eigen producties die in 1997 opgepikt werden door BBC-dj Gilles Peterson (wie anders?!) wat leidde tot een internationale doorbraak. Door de jaren heen zijn hun muziekvoorkeuren verruimd. Naast (nu-)jazz horen we nu ook electro, soul en house. Hun laatste plaat Of All The Things (2008) stond vol pakkende soul en behoort daarmee tot hun meest toegankelijke werken. In mei dit jaar verschijnt een nieuw studioalbum getiteld Funkhouse Studio Sessions waarvan net de single I Human verschenen is. Als opmaat hiervan verschijnt nu een album met remixes van een selectie van Jazzanova tracks van de afgelopen 8 jaar door echte muziekpioniers als Mr. Scruff, Midnight Mauraders, Soldiers of House en andere zielsverwanten. Tussen de sprankelende en gevarieerde composities door bieden bekende Jazzanova-vocalisten als Ben Westbeech, José James en Paul Randolph houvast. Productie en vocalen samen creëren een niet alledaagse clubsfeer waarbij wederom blijkt dat remixen een vak apart is. (GH)

UNDERWORLD

Anthology

(Cooking Vinyl/V2)

In overzichtelijker dance-tijden (lees: de jaren negentig) ging het snel met Underworld. De zeer muzikale aanpak zorgde ervoor dat de band snel een grote fanshare had. Nu, twintig jaar later, nemen de heren de tijd om terug te blikken op hun carrière. En dat betekent drie platen lang heerlijk genieten van lekker volgbare en gelaagde tracks. De eigenwijze aanpak werkt nog steeds, los van alle trends die in de tussentijd langs zijn gekomen. De verschillende tracks benadrukken de diversiteit. Leg een oudje als Rez maar eens naast een recent werkstuk als Scribble. Maar een verzamelaar is natuurlijk niet compleet zonder rariteiten. Vandaar dat het derde schijfje vol staat met onuitgebracht en ander 'obsuur' werk. Denk aan een aantal b-kantjes, tracks van verzamelaars en Japanse bonustracks. En dat alleen al maakt dat je als liefhebber niet om deze release heen kunt. (NA)

Dance

MICHEL BANABILA & METE ERKER

Route Planner

In de afgelopen periode produceerde Michel Banabila veel muziek voor films en theaterproducties, onder andere voor Conny Janssen Danst. Daarbij ontmoette hij saxofonist Mete Erker – hun 'klik' resulteert nu in dit nieuwe album. Erker's warme klank beweegt als een vis in het water van Banabila's soundscapes. De cd opent kalm en sfeervol, waarna snel wordt gewisseld tussen diverse stijlen, zowel zoet romantisch als stevig swingend. Om vervolgens weer te verstillen in de prachtige ambient van in Deep in the Forest. En dan ben je nog niet eens op de helft van deze zorgvuldig geplande, avontuurlijke route die nog veel meer verrassingen in petto heeft! Klasse! (PvC)

PLUG

Back On Time

Kort samengevat: legendarische Britse producer Luke Vibert duikt oude Drum 'n Bass Dat-opnames op en brengt deze uit onder 90's alias Plug. De artiest die we ook kennen als Wagonchrist heeft een lange staat van dienst binnen de experimentele dance en weet immer een eigen stempel te drukken op diverse genres. Of het nu gefreakte instrumentale hiphop, ratelende acid of donderende drumbreaks betreft; de signatuur van Vibert is ontegenzeggelijk aanwezig. Het knappe van dit album is vooral dat oude en bijna vergeten genres als d'n'b en jungle frisser klinken dan ooit. Amen-breaks, sirenes en brute bassen: allemaal aanwezig, maar geen moment heb je het gevoel naar iets gedateerds te luisteren. Om een revival van bovengenoemde genres geheel op Luke's conto te schrijven gaat te ver, maar Back On Time kan zeker een van de aanstichters zijn. (PvtV)

C-MON & KYPSKI

From Scratch Till The Fat Lady

(Penoze/Rough Trade)

Deze vier heren uit Utrecht mogen dan wel niet bij iedereen bekend zijn; hun muziek is

dat ongemerkt wel. Dankzij commercials voor o.a. Coca-Cola, TPG-post en Amstel Bier ('Beautiful Day') hebben veel mensen ongemerkt kennisgenomen van deze muzikpioniers. Begonnen met vooral een dynamische hiphopfocus en vette breakbeats en later doorontwikkeld tot een band die met praktische alle stijlen wel raad weet en samensmelt tot een geheel. Of het nu een folkloristische polka betreft, Amsterdamse Klezmer, wat dub of gewoon wat lekkere rock en ADHD-pop: geen nood C-mon en Kypski weten er raad mee. Als ze top koks waren geweest waren zij zeker de uitvinders van de 'fusion-keuken' geweest. Na tours door Europa, Zuid-Afrika en Noord-Amerika is het tijd voor een verzamelaar van hun werk van de afgelopen jaren. En ja hoor, alle tracks klinken nog even fris en fruitig en verdienen nu echt een luisterbeurt bij het grote publiek. (GH)

JULIEN DYNE

Glimpse

Vette hiphopbeats en warme synths voeren de boventoon op het tweede album van de Nieuw-Zeelandse producer Julien Dyne. Daartussendoor horen we computerbliepjes, vinylgekraak en flarden zang. Doet denken aan Mount Kimbie en in de verte ook Flying Lotus. Echte uitschieters ontbreken weliswaar, wat niet wegneemt dat je prima kan relaxen bij deze (grotendeels instrumentale) muziek. Je hoeft er met je hoofd immers niet constant bij te zijn. (WJvE)

AIR

Le Voyage Dans La Lune

(EMI)

De Franse formatie AIR bracht in 1998 het album Moon Safari op de markt. Deze plaat groeide uit tot een succesverhaal en mag inmiddels een klassieker worden genoemd. Tracks als Sexy Boy, Kelly Watch The Stars en het wonderschone All I Need kennen we allemaal. Bijna drie jaar geleden werd het laatste en zesde album uitgebracht, getiteld Love 2. De nieuwste plaat Le Voyage Dans La Lune (Een Reis Naar De Maan) is geïnspireerd op de filmmuziek van

de gelijknamige sciencefictionklassieker van Georges Méliès uit 1902. Deze film werd in een nieuw jasje gestoken en afgelopen zomer gepresenteerd tijdens het Cannes Festival. Nicolas Godin en Jean-Benoit Dunckel van AIR verzorgden de soundtrack en raakten dusdanig geïnspireerd dat ze de stukken bewerkten tot een compleet album. Hierbij werd het duo ondersteund door de dames van Au Revoir Simone en Victoria Legrand van Beach House. Legrand zingt op kenmerkende wijze mee op Seven Stars, een van de hoogtepunten van de plaat. AIR tracht de luisteraar mee te nemen op reis door het heelal. Speels, dromerig en vertrouwd, doch óók vernieuwend en een tikkeltje anders in vergelijking met de laatste albums. Tijdens de vijftig minuten durende tocht kost het weinig moeite om de ogen te sluiten en gewichtloos door het universum te zweven. Zweef je mee? (JT)

DIE ANTWOORD**Ten\$ion***(Downtown/V2)*

Twee jaar geleden was de Zuid-Afrikaanse rapformatie Die Antwoord een (internet)sensatie, die na geruchtmakende optredens op Lowlands en Pukkelpop weer even snel van de radar verdween als ze was gekomen. Toen was hun combinatie van rap en rave origineel en verfrissend en debuutalbum \$O\$ stond vol sterke nummers. Nu zijn Ninja, Yo-Landi Vi\$er en DJ Hi-Tek terug met een plaat, die opnieuw voor schokgolven moet gaan zorgen op 'de interweb'. Dat het publiek dit keer minder enthousiast zal reageren, lijkt duidelijk. Niet alleen is het nieuwtje eraf, ook zijn de songs van Ten\$ion minder sterk als op het debuut. Op twee uitzonderingen na, niet toevallig de singles; Fok Jullie Naaiers en I Fink U Freeky (uiteraard met verontrustende video). Verder klinkt Ten\$ion gladder en is het aandeel rave groter. (ED)

SHERRY DYANNE**Sing Me A Song**

Jazzy soulzangeres Sherry Dyanne debuteert op plaat met Sing Me A Song. Toch heeft deze Rotterdamse al een indrukwekkende cv, ze toerde met Michael Franti en stond al op grote jazzfestivals zoals North Sea Jazz en The Hague Jazz. Haar soulvolle warme geluid doet in het geheel niet vermoeden dat ze gewoon uit Nederland komt, want de vergelijkingen met grootheden als Billie Holiday en Dinah Washington kan ze goed doorstaan. Sing Me A Song staat vol met klassiekers zoals What A Difference A Day Made, Percy Mayfield's Lost Mind, My Dreams Are Getting Better All The Time van Doris Day en het zestig jaar oude Come On A My House van Kay Armen waarin Candy Dulfer een gastoptreden geeft. Maar er staan ook eigen nummers op die wel degelijk klinken als vergeten klassiekers, zoals het sterke Make It Better. Maar de meeste hitpotentie heeft Just Cause You Are Pretty, een eigen compositie waarmee Sherry Dyanne beslist een mooie toekomst tegemoet zal gaan. (ED)

EXTINCE**De Winnaar Houdt Aan***(Topnotch/Universal)*

De Winnaar Houdt Aan is het eerste project van Extince sinds zijn alom geprezen album Toch? (2008). Strikt genomen is het een mixtape met maar liefst vierentwintig tracks, deels nog niet eerder naar buiten gebracht. Alleen maar eigen materiaal (zijn beste van de laatste vier jaar) dat in veel gevallen bestemd was voor een regulier album. Alles is vakkundig aan elkaar gemixt door drievoudig DMC kampioen DJ DNS. Gastoptredens zijn er genoeg, van onder meer Ali B, een aantal Flinke Namen, Jayh, Aisha, Fresku en Gers Pardoel, maar het liefst horen we Prins Extince zelf. Het niveau van Binnenlandse Funk wordt niet gehaald, maar dit dikke uur hiphop draait wel erg lekker weg, vooral de old school tracks. Het was even stil rond de Exter-O-Naldus, maar De Winnaar Houdt Aan is een wake up call voor iedereen die hem vergeten was. (ED)

S
T
A
P
E
L
P
L
A
A
T
J
E
S

Hiphop & Soul

SANDY BARBER**The Best Is Yet To Come**

BBE bespaart ons weer een bergje pecunia met deze reissue uit 1977 op cd, die op moment van schrijven in de aanbieding is op ebay voor 96 dollar. Wel op lp dan. Deze zeer geslaagde samenwerking tussen de latere Sandy B. en de grote Clyde Otis (800 hits geschreven!) in de functie van producer en deels songwriter met arrangeurs Nat Adderley Jr. en David Wofford levert een, zo wisten de serieuze verzamelaars al jaren, bijzondere chemie op die zowel voor op de dansvloer knallende momenten heeft als wel lichtvoetiger jazzy soul en ballads. Plus het themalied van de tv-serie van Wonder Woman! Barber is nog steeds actief, maar beter dan dit wordt het niet. (AJ)

COMMON**The Dreamer/The Believer**

Al vanaf 1992 brengt Common met regelmaat sterke albums uit. Resurrection, Like Water For Chocolate en Be zijn absolute klassiekers en hebben van de veertigjarige Lonnie Rashid Lynn een wereldster gemaakt. Met het starten van een acteercarrière en na een minder goed ontvangen vorige plaat was het afwachten waar de rapper uit Chicago mee op de proppen zou komen. The Dreamer/The Believer is echter een strakke plaat geworden. Over prima producties van No I.D weet Common met zijn hogere woordkunsten een aantal toffe tracks te leggen. Uitschieters op de plaat zijn het harde Raw en Ghetto Dreams met Nas. TD/TD kent naar het einde wat rustige, poppy nummers, maar Common laat op gretige wijze horen het rappen zeker nog niet verleerd te zijn. (PvtV)

LUISTER TRIP

KAPABEL**De Avonduren***(Kytopia/Rough Trade)*

Dat er in 'ministaatje' Kytopia mooie dingen worden gemaakt, is inmiddels wel duidelijk. De Avonduren is een project van verhalenverteller Kapabel en is het best te omschrijven als een combinatie van tekst en klank met invloeden van jazz, folk, hiphop, funk en drum 'n' bass. Samen met drummer Bram Hakkens, percussionist Frank Wienk, bassist Dibbe van Laarhoven en toetsenist Niels Broos maakt Kapabel van elk van de twaalf nummers een sprookje, dat elk ook weer zijn eigen klankkleur kent. Soms door een verrassende gastbijdrage; naast C-Mon (die de plaat ook produceerde) en Kytoman zelf, is vooral de vocale toevoeging van Herman van Veen in Sjakie Schildpad en De Kreupele Haas een geweldige keuze. Voortdurend wordt afgeweken van de couplet-refrein-structuur, het verhaal staat immers centraal, inclusief de vaak nauwelijks verholde moraal over de samenleving, sterfelijkheid of vriendschap van Kapabel. De limited edition van De Avonduren is een heus prentenboek, waarin de verhalen door kunstenaar Teo Skaffa in prachtige beelden zijn verwerkt. (ED)

FM LAETI**It Will All Come Around***(Wagram/PIAS)*

Bij de eerste luisterbeurt valt meteen op dat FM Laeti inspiratie zoekt bij de Jazz van Nina Simone, de soulrock van Otis Redding en muziek van het Afrikaanse continent. Dit duo bestaat uit zangeres en boegbeeld Laetitia en componist Francois-Marie. Sinds afgelopen najaar worden zij in thuisland Frankrijk op handen gedragen. De muzikale basis van dit debuutalbum is vooral zonnige jaren '70 soulpop met her en der een scheutje Jazz, R&B en folk met een exotische vleugje Afrikaanse roots. Dankzij de engelachtige vocalen hangt er over het album een warme gloed die door de arrangementen subtiel verder geaccentueerd wordt. Wanneer FM Laeti gas terugneemt en akoestisch gaat moeten we ook meteen denken aan zangeres Ayo (Sunshine On My Face). Terwijl in meer uptempo tracks (Rise In The Sun) Corinne Bailey Rae in zicht komt. Voor een van de ontdekkingen van 2011, soulman Ben L'Oncle Soul, was deze veelzijdigheid waarschijnlijk ook de reden om FM Laetitia voor zijn voorprogramma te vragen opdat zij het stokje van hem in 2012 kunnen overnemen. (GH)

KRAANTJE PAPPIE**Crane***(Topnotch/Universal)*

Kraantje Pappie heeft de boel goed voor elkaar. Voorzichtig gebracht door Noah's Ark en beats van Noisia: de voorwaarden om te knallen waren daar. Maar de Groninger moest het op dit gespreide bedje natuurlijk wel grotendeels zelf doen. De branievolle mc kwijt zich echter uitstekend van zijn taak. Het zijn vooral de energiekere tracks die het beste blijven hangen, niet in de laatste plaats door de catchy refreintjes. Kraan is een behendige rapper die zich op Noisia's stuwende beats prima staande houdt. De cd werd gereleased in een volle, dampende Oosterpoort en dat zie je helemaal voor je. Alex van der Zouwen is niet de rapper met de hardste punchlines en niet de rapper met de meeste diepgang, maar qua energie maakt hij dit meer dan goed. Crane is een dikke feestplaat geworden vol dubstep- en electro-invloeden waar je menige party kapot mee kan maken. (PvtV)

ADRIAN YOUNG**Something About April***(Painted Dog)*

Adrian Young, niet bepaald een bekende naam, is een 'self-taught musician' die met Something About April zichzelf zomaar eens op de kaart kan gaan zetten. Lome, donkere beats gemaakt met een duidelijke voorliefde voor sixties en seventies soundtracks. De echo van Morricone is te horen, maar David Axelrod kan je ook noemen. Alles met een behoorlijke lo-fi sound geproduceerd, beetje Portishead-achtig (ten tijde van Dummy). Naast de instrumentale tracks bevat dit project ook nummers met vocalen waardoor het album nog meer tot leven komt. Die tracks lijken wel enigszins op het werk van Lee Fields of Charles Bradley, maar soms ook (met een hoog stemmetje) op dat van Curtis Mayfield. Of een recenter voorbeeld: Mayer Hawthorne. Medewerking is er van o.a. Dennis Coffey, Shawn Lee (Ubiquity) en Rebecca Jordan. Een album dat gehoord moet worden! (MB)

S
T
A
P
E
L
P
L
A
A
T
J
E
S

GANGRENE**Vodka & Ayahuasca**

Ruim een jaar na het rauwe album Gutter Water komen Oh No en Alchemist reeds met een nieuwe plaat. De samenwerking tussen de twee producers/mc's smaakte blijkbaar goed. Daar zullen de alcoholische en psychedelische versnaperingen vast aan bijgedragen hebben getuige de bedwelmende titel. Wederom

brouwen de twee Westcoasthelden een heerlijke pot onversneden hiphop, met deze keer gastbijdragen van Kool G Rap, Roc Marciano, Prodigy en Evidence. Het meest kenmerkende verschil met het vorige album is de productie, die nog weider en dieper is. Opnieuw een lekkere ruige rapplaat van dit illustere duo. En die kom je vandaag de dag niet veel meer tegen. (PvtV)

World

KLEZMATICS**Live At Town Hall**

Het vijftienvintig jarig bestaan van The Klezmatcs werd passend gevierd in de New Yorkse Town Hall, waarbij huidige en vroegere leden samenkwamen om eens flink te vlammen. Als er ééeen genre is dat

zich leent voor live-beleving is het wel de klezmer, waarin accordeon, viool en vooral blazers de boventoon voeren. Veel materiaal wordt gespeeld van hun Woody Guthrie-project Wonder Wheel, waarmee dit specifieke genre ook een eclectisch randje meekrijgt. Feest! (Jvr)

ADRESSEN

CONCERTO

Utrechtstraat 52-60
1017VP Amsterdam
020 6235228
pop@concerto.nu

Vrouwensteeg 4-6
2312 BZ Leiden
071-5149689
leiden@platomania.nl

SOUNDS

Parade 66
5911 CE Venlo
077-3510625
info@sounds-venlo.nl

Vriesestraat 110
3311 NS Dordrecht
078-6141481
dordrecht@velvetmusic.nl

www.sounds-venlo.nl

PLATO TO GO – GIGANT

Nieuwstraat 377
7311 BR Apeldoorn

De Meent 116
3037 JS Rotterdam
010-4139175
rotterdam@platomania.nl

VELVET MUSIC

Havik 7A
3811EX Amersfoort
033-4621065
amersfoort@velvetmusic.nl

Tolbrugstraat 12
4811 WN Breda
076-5212569
breda@velvetmusic.nl

Oude Binnenweg 121A
3012 JC Rotterdam
010-4134423
rotterdam@velvetmusic.nl

PRAAMSTRA

Keizerstraat 2
7411 HG Deventer

Voorstraat 35
3512 AJ Utrecht
030-2314601 (kantoor)
030-2310826 (winkel)
utrecht@platomania.nl

www.platomania.nl

PLATO

Oude Ebbingestraat 41-43
9712 HB Groningen
050-3135055
 groningen@platomania.nl

KROESE

Rijnstraat 31
6811 EW Arnhem
026-3705116
kroese.arnhem@xs4all.nl

Molenstraat 126
Nijmegen
024-3221346
kroese.nijmegen@planet.nl

www.kroese-online.nl

Maandereind 40
6711AD Ede
0318 615403
ede@velvetmusic.nl

Nieuwe Rijn 34
2312 JE Leiden
071-5128157
leiden@velvetmusic.nl

Boterstraat 10
1811 HP Alkmaar
072-5110455
alkmaar@velvetmusic.nl

Voldersgracht 3
2611 ET Delft
tel. 015-2133020
delft@velvetmusic.nl

Rozengracht 40
1016NC Amsterdam
020-4228777
amsterdam@velvetmusic.nl

www.velvetmusic.nl

AMSTERDAM KLEZMER BAND

Mokum

(Essay/Coast To Coast)

Deze maand is in Paradiso het duizendste optreden van het beste bruiloften- en begrafenissenorkest van Nederland. Ze bestaan vijftien jaar en daarin hebben ze de klezmermuziek weer helemaal op de kaart weten te zetten. Het enthousiasme is dan ook groot bij zowel band als publiek. Hoewel de muziek al eeuwen oud is, wordt de term klezmer pas zo'n dertig jaar gebruikt. De van oorsprong Joodse muziek werd gespeeld van Wenen tot Jeruzalem. In de Amsterdamse versie is voldoende ruimte voor nieuwe kruisbestuivingen, zoals de diverse studio-cd's al lieten horen. Live is de band natuurlijk op z'n best met weergaloze saxofoon-, trompet-, trombone- en klarinetsolo's, een heerlijke contrabas en accordeonist Theo Van Tol. Gefeliciteerd jongens! (RV)

RODRIGO Y GABRIELA AND CU.BA.

Area 52

(Because/PIAS)

Met hun vorige album 11:11 wist het Mexicaanse vingervlugge duo flink door te breken in de USA, des te gedurfd om met hun nieuwe album volledig te breken met hun bekende sound. Ze reisden af naar Cuba om daar met een volledig orkest Area 52 op te nemen. Geen akoestische metal dus, maar swingende salsa, uiteraard wel voorzien van genoeg gitaarsolo's. Daarin zit hem ook gelijk het unieke van deze plaat, want het dreigende intro van opener Santo Domingo verraad al dat Rodrigo en Gabriela niets van hun vingervlugheid zijn verloren. Waar op de meeste Cubaanse albums de blazers en piano de boventoon voeren, zijn deze soli veelal ingeruild voor het snarengeweld, niet zelden van de elektrische soort, met genoeg effecten die hun metalachtergrond blootleggen. Mocht er iemand na 11:11 gedacht hebben dat Rodrigo en Gabriela's sound wellicht wat beperkt was, dan wordt de mond gesnoerd met dit gedurfd en geslaagde album. (Jvr)

S
T
A
P
E
L
P
L
A
A
T
J
E
S

COLOFON

Hoofdreductie

Bert Dijkman

Redactie

Jorn van der Linde, Dick van Dijk, Henri Drost

Vormgeving

Eric-Jan Westen,
e.westen@westerstorm.nl

Druk

Drukkerij Sintjoris nv, Merendree
België

Medewerkers

Niels Achtereekte, Erik van Beek, Jos van den Berg, Ronald Besemer, Benjamin van Bienen, Frits Broekema, Cecile Bol, Menno Borst, Appie Clermonts, Peter van Cooten, Vic Van Cooten, Erik Damen, Dennis Dekker, Jan Doense, Henri Drost, Joost van den Dungen, Hermen Dijkstra, Ruben Eg,

Sanna Marije van Elst, Willem Jaap van Essen, Caspar Jacobs, Barend Florijn, Liesbeth Glas, Edwin de Haan, Gijs Hesselmans, Peter Heuts, Raymond Janssen, Jan Jasper, Albert Jonker, Martin Kikkert, Dries Klontje, Stefan Koers, Martijn Koetsier, Wim Koevoet, Marjan Kok, Stephan Lam, Erik Mundt, Corné Ooijman, Han Orsel, Bram Peeters, Marco van Ravenhorst, Wiebren Rijkeboer, Xander de Rond, Rimjuk, Peter Simmers, Martin Smeets, Jelle Teitsma, Dick Tersteeg, Menno Valk, Louk Vanderschuren, Jeroen Vedder, Paul van 't Veer, Ruud Verkerk, Cees Visser, Jesse Voorn, Jurgen Vreugdenhil, Jan de Vries, André de Waal, Michel Weber, Jeroen Wierstra, Enno de Witt, Erwin Zijleman, Wil Zenhorst.

Adres

Postus 71, 7400 AB Deventer,
email: redactie@platomania.nl

Advertenties

Voor adverteren in de Mania kunt u met de redactie contact opnemen. Het is ook mogelijk in combinatie met Live XS een advertentie te boeken. Voor Live XS kunt u contact opnemen met Klaas Leegwater tel: 06 - 262 484 59
adverteren@allxs.nl

Abonneren:

Stort 20 euro's op rekening 53.12.46.825 (ABN/AMRO) van Plato Mania, (10 nummers). Onder vermelding van naam en adres. Voor Belgische abonnees is het 30 euro voor 10 nummers i.v.m. hogere portokosten.

Mania 285 verschijnt op 9 maart

DANNY MALANDO

Latino

Opa Arie Maasland, beter bekend als de orkestleider Malando, schreef reeds in 1935 zijn eerste compositie en werd vooral bekend met zijn tango-orkest en de wereldhit Ole Guapa. Vader Evert volgde hem op en zoonlief Danny trad maar al te graag in zijn voetsporen

en bracht het orkest in 2004 voor een jubileumshow terug op het podium. Hij speelt bandoneon en laat alle oude successen gloedvol herleven voor een deels nieuw theaterpubliek. Populaire deuntjes als Brazil, Cherchez La Femme, Mambo No.5 en Quizas, Quizas, Quizas worden hier tot in de perfectie gespeeld. (RV)

Heavy

ABORTED

Global Flatline

Na een zoveelste radicale bezettingswisseling in 2009 is het bandleider Sven De Caluwe van Aborted toch weer gelukt om met de nieuwe cd Global Flatline alles en iedereen helemaal murw te spelen. De splatter deathmetal van deze van oorsprong Belgische band is met bloed doordrenkt en gemaakt voor zelfkastijders die graag het gevecht aangaan met de verstikkende digitale productie, het demonische gekrijs en de megasnelle, nietsontziende en technische deathmetal. Pijn verzekerd! (MV)

mengeling van studio- en liveuitvoeringen die nog maar eens duidelijk maken dat deze groep door de jaren heen een uitstekende balans heeft gevonden tussen techniek, melodie en emotie. Voor de trouwe fan biedt deze verzamelaar op twee akoestische bonusnummers na echter weinig verrassingen. Wat natuurlijk niets af doet aan de hoge kwaliteit van het gebodene. (DK)

FREEDOM CALL

Land Of The Crimson Dawn

Freedom Call draait al weer zo'n vijftien jaar mee in het heavy wereldje. Begonnen als vrijetijdsproject tussen de Gamma Ray-bezigheden door, weten we welke muziek de band maakt. Ook op Land Of The Crimson Dawn horen we weer veel dubbelbasdrumwerk en massale opera-achtige achtergrondkoren. Het geeft ook deze plaat een groots, bombastisch karakter. Land Of The Crimson Dawn heeft bovendien het voordeel dat het niet gebukt gaat onder een Duits accent. Dit zorgt er samen met het goede spel en de variatie in het songmateriaal voor dat Freedom Call een toonbeeld binnen de powermetal is. (HDi)

BATTLE BEAST

Steel

We zijn nauwelijks bijgekomen van de nieuwe Steel Panther of Battle Beast grossiert op debuut Steel met groot elan en veel zelfvertrouwen in alle denkbare power metal clichés. Nu heavy metal is verschrompeld tot een ondergrondse stroming, moeten we niet langer nodeloos nuanceren maar van eigen kracht uitgaan. En de Finnen doen dat met stoere songs, veel show, keiharde gitaren, vingervlugge solo's en een ongelooflijk irritant gillende vrouwenstem. En als het zo goed is, blijft het leuk! (MV)

EVERGREY

A Decade And Half

Evergrey is inmiddels uitgegroeid tot een vaste waarde in het progmetalgenre. De Zweedse band rondom Tom S. Englund heeft inmiddels acht studioalbums op haar naam staan en blik met deze dubbelaar terug op hun vijftienjarig bestaan. De groep presenteert hier een

LACUNA COIL

Dark Adrenaline

Lacuna Coil heeft inmiddels de status bereikt dat de eerste tienduizenden cd's bij voorbaat verkocht zijn. Dark Adrenaline spat dan ook vol zelfvertrouwen de kamer in met twaalf songs, die bijna allemaal in de comfortabele zone tussen drie en vier minuten zitten.

ZWARE JONGENS

BIOHAZARD

Reborn In Defiance

(Nuclear Blast/PIAS)

Het is toch al weer aardig wat jaren geleden dat Biohazard de gemoederen bezig hield met haar crossover van hardcore en metal. En dat maakt nieuwsgierig bij het uitkomen van een nieuw album. Zeker aangezien vooraf al bekend werd dat zanger/bassist Evan Seinfeld het na de opnames voor gezien hield. Gelukkig is dat aan het album niet af te horen. De band klinkt in opener Vengeance Is Mine lekker fel. Feller dan we van ze gewend zijn zelfs. En in Decay horen we de vertrouwde roffels van Dany Schuler. Maar helaas weten de mannen de scherpte niet het gehele album vast te houden. Zo willen de puzzelstukjes bij Killing Me niet helemaal op hun plek vallen. Iets waar Vows Of Redemption ook last van heeft. Maar even later zijn we met Skullcrusher weer helemaal waar we willen zijn. De band biedt in ieder geval meer afwisseling dan we gewend zijn, en dat is prijzenswaardig. (NA)

LAMB OF GOD

Resolution

(Roadrunner)

Met twee ijzersterke voorgangers heeft Lamb Of God de laat flink hoog gelegd voor zichzelf. De band beschikt echter over genoeg creativiteit en kundigheid om weer een bijzonder werkje van deze plaat te maken, zo blijkt al vanaf het begin. Van het slepende Straight For The Sun tot het punky Cheated, de band blijft fris en overtuigend klinken. Dat de lat zo hoog ligt, zorgt wel voor tweestrijd. Resolution bevat qua nummers namelijk geen zwakker broeders, maar sommige roffels, kick-patroontjes en harmonieën komen erg bekend voor. Een ander puntje van kritiek is dat de screams van schreeuwlelijk Randy Blythe wat te veel ruimte innemen. Maar laat het duidelijk zijn dat Lamb Of God 'gewoon' weer een sterke plaat heeft afgeleverd. Eentje die goed past in de koers die de band al jaren vaart. En het is ook meteen duidelijk dat deze plaat voor een dikke aanvulling van de setlist zal zorgen. Laat de zomerfestivals maar komen! (NA)

ULVER

Norwegian National Opera (DVD)

(K-Scope/Bertus)

Ulver is ontstaan in het begin van de jaren negentig in een florerende Noorse blackmetal scene. In eerste aanleg speelde de band blackfolkmetal maar het gezelschap maakte tevens een akoestische plaat en rond de millenniumwende werd (succesvol) geëxperimenteerd met elektronica, avant-garde en donkere filmische soundtracks. Normaal gesproken wordt dit soort muzikaal non-conformisme in extreme kringen genadeloos verketterd, maar Ulver bleef kredietwaardig vanwege de verdiensten van zanger Garm bij Borknagar en Old Man's Child. De mystiek rondom Ulver werd nog dieper van kleur omdat de band nooit optrad. Toen dat eindelijk gebeurde wilde tout alternatief en intellectueel Europa de band zien. En via Londen, Parijs, Rome en Berlijn eindigde Ulver in juli 2010 in Oslo, in het gebouw van de Noorse Opera. Daar doet Ulver gedetailleerd en flegmatisch zijn ding en lardeert zijn experimentele, naargeestige, filmische muziek treffend met realistische en schokkende videobeelden. Het resultaat is indrukwekkend en geeft Ulver een status die het tegen wil en dank heeft opgebouwd. (MV)

De muziek is donker, stevig, maar toch toegankelijk en heeft gelukkig een iets minder gepolijste productie dan voorganger Shallow Life. De R.E.M.-cover Losing My Religion pakt verrassend goed uit, waarna het album piekt met het nogal afwijkende slotnummer My Spirit. Maar liefst vijf versies van Dark Adrenaline zijn leverbaar. (MKi)

LAST AUTUMNS DREAM

Nine Lives

Last Autumn's Dream draait al even mee. De band bracht haar debuut uit in 2003 om vervolgens hun ritmesectie te verliezen aan het heropgerichte Europe. Het geeft aan in welke muzikale categorie we Last Autumn's Dream kunnen indelen. Op het al in 2011 in Japan verschenen Nine Lives vinden we opnieuw de verzorgde melodieuze rock terug. Hier en daar raakvlakken met Cheap Trick maar ook met Fair

Warning waarvan gitarist Andy Malecek afkomstig is. Gastvocalist op The Last To Know is Jeff Scott Soto, die nog eens duidelijk maakt uitstekend uit de voeten te kunnen in dit genre. Nine Lives is gewoon weer een lekkere plaat geworden. (HDI)

TARBALL

Rise Above

Het Nederlandse Tarball brengt acht jaar na hun oprichting met Rise Above hun debuut uit. De mannen hebben hun tijd genomen en hebben een indrukwekkende rockplaat gemaakt met een prachtig open en organisch geluid waarin onderhuidse spanning zoemend resoneert en prachtige refreinen en coupletten het trommelvlies wellustig prikkelen. Onberekenbaar als Tool en A Perfect Circle en donker als Alice In Chains. Petje af! (MV)

Symfo

CRIPPLED BLACK PHOENIX

(Mankind) The Crafty Ape

De verwachtingen waren torenhoog gespannen omtrent de vijfde release van Crippled Black Phoenix, een dubbelaar nog wel. Ik schrok dan ook behoorlijk bij opener Nothing (We Are...): pure Black Sabbath. Gelukkig blijkt tweede track The Heart Of Every Country lekkere Pink Floyd van het zuiverste water. Wederom heeft bandleider Justin Greaves allerhande mensen om zich heen verzameld, waardoor er veel invloeden te horen zijn. Het opvallendst is The Devil's Blood, door de vrouwenzang, en de bluesrock in Release The Clowns. Daarnaast de inmiddels gebruikelijke referenties aan Mogwai en Godspeed! You Black Emperor. En als je fan bent van Steve Wilson maar je iets zwaarders wilt dan zijn soloplaat, dan ben je hier ook op het goede adres. (AdW)

SPOCK'S BEARD

The X-Tour Live

Met heel wat minder kabaal dan bij het vertrek van Neal Morse kwam vorig jaar het nieuws dat drummer/zanger Nick D'Virgilio Spock's Beard verlaten had. The X Tour Live is daarmee dé gelegenheid om Spock's Beard mark 2 nog eenmaal te horen vlammen. From The Darkness en Jaws Of Heaven zijn verrukkelijke epics, die live nog iets meer pit krijgen. Pas halverwege de tweede cd wordt geteerd op oude glorie met gloedvolle uitvoeringen van Thoughts, The Doorway en June. De limited edition voegt aan de dubbel-cd nog een dvd toe. (MKi)

LUISTER TRIPS

GUIDO BELCANTO
Een Man Als Ik

RADICAL FACE
Family Tree Presents: The Roots

FIELD MUSIC
Plumb

TRIBES
Baby

FIRST AID KIT
Lion's Roar

WOODEN SAINTS
I Know Why Your House Is On Fire

LIZ GREEN
O, Devotion!

PORTICO QUARTET
Portico Quartet

LISA HANNIGAN
Passenger

KAPABEL
De Avonduren

Movies

THE DEVIL'S DOUBLE

Regie: Lee Tamahori

The Devil's Double vertelt het waargebeurde verhaal over de man die gedwongen wordt om de dubbelganger van Saddam Hoesseins sadistische zoon Uday te worden. Luitenant Latif Yahia wordt ontboden op het paleis en komt voor een onmogelijke keuze te staan – Udays dubbelganger worden of zijn eigen familie de dood injagen. In een wereld vol verraad en corruptie, losbandigheid en immoraliteit, wordt het een kwestie van leven en dood voor Latif om te weten wie hij kan vertrouwen. (A-film)

DE KENNEDY'S

De serie neemt ons mee naar de politieke crisis die John F. Kennedy moest behandelen in de vroege dagen van zijn presidentschap met inbegrip van de invasie van de Varkensbaai, de Cubaanse raketten crisis en de Civil Rights Movement. Iedere kant van het buitengewone verhaal van deze dynamische familie wordt verteld tot en met de moord op JFK en Bobby Kennedy. Vijftig jaar na de inauguratie van Jack Kennedy als president, fascineert het verhaal van de meest legendarische politieke familie in de Amerikaanse geschiedenis nog steeds. Deze achtdelige serie is gemaakt door Joel Surnow en Stephen Kronish en portretteert levendig het verhaal van de meest invloedrijke familie in de wereld. (Red)

LES DIABOLIQUES

Regie: Henri-Georges Clouzot

In 1996 werd van dit meesterwerk een remake gemaakt met in de hoofdrollen Sharon Stone en Isabelle Adjani, maar die haalt het niet bij het onvolprezen origineel uit 1954 met in dezelfde rollen Simone Signoret en Vera Clouzot. In deze beste Hitchcock-film die Hitchcock nooit maakte, want Clouzot kocht de rechten voor zijn neus weg, verdrinken twee vrouwen op sluwe wijze de directeur van een kostschool in een badkuip en gooien hem vervolgens in het vieze water van het zwembad in de tuin. Als het bad uiteindelijk wordt leeggepompt blijkt het lijk verdwenen te zijn. Clouzot toont zich een ware meester van de suspense, al werd hij er nooit zo beroemd mee als Hitchcock die met het volgende script van dezelfde auteurs wereldfaam verwierf met de film Vertigo. (RV)

MAARTEN VAN ROSSEM - EINDEJAARSCONFERENTIE 2011

Nederland is een traditie rijk: de eindejaarsconferentie van Maarten van Rossem. De voorstellingen van Maarten waren binnen een half uur uitverkocht en kregen lovende recensies. Voor wie niet op tijd een kaartje heeft weten te bemachtigen of nog eens van zijn kenmerkende humor wil genieten is er de dvd. Maarten kijkt terug op een veelbewogen jaar en fileert met zijn onderkoelde ironie de politieke ontwikkelingen in Nederland. Met veel gevoel voor humor en Maartens unieke relativiseringsvermogen.

KIJKTIP

A SEPARATION

Regie: Asghar Farhadi

De vrouw van Nader wil samen met hem en hun dochter Termeh Iran verlaten. Ze heeft alles al geregeld en staat erop om in het buitenland een nieuw leven te beginnen. Nader heeft echter zijn bedenkingen. Hij is bezorgd over zijn demente vader en hij wil hem niet aan zijn lot overlaten. Hij besluit daarom dat het gezin thuis moet blijven. Zijn vrouw Simin is het hier niet mee eens en weigert nog langer met hem samen te wonen.

Ze vertrekt naar haar moeder en laat Nader en Termeh alleen achter. Nader kan maar moeilijk met deze nieuwe situatie omgaan en huurt een jonge vrouw in om op zijn zieke vader te passen. Hij weet alleen niet dat zijn nieuwe hulp niet alleen zwanger is, maar ook zonder de toestemming van haar man werkt. Nader komt al snel terecht in een web van leugens, manipulatie en confrontaties. (Cinéart)

NOVECENTO

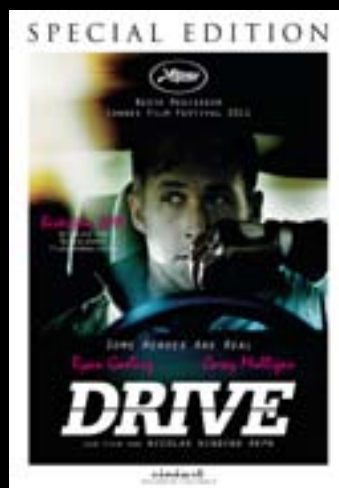
Een prachtig relaas over vriendschap en rivaliteit tussen de klassen en een monumentale kroniek over de opkomst en ondergang van het fascisme in Italië. Bertolucci's magnum opus werd mede onsterfelijk gemaakt door de majestueuze score van Ennio Morricone en een zelden geziene combinatie van Europese (Gérard Depardieu, Dominique Sanda) en Amerikaanse sterren (Robert De Niro, Burt Lancaster, Donald Sutherland).

Eindelijk weer verkrijgbaar in originele, gerestaureerde versie.

Verwacht

THE ARTIST
19 maart

DRIVE
5 maart

VIVIENNE WESTWOOD

Regie: Gillian Greenwood

Ze schiep mede de punkbeweging met rebelse outfits voor o.a. Malcolm McLaren, The Sex Pistols en menig ander Londens punkbandje dat stond te trappelen om het ingedutte establishment keihard wakker te schudden met gescheurde T-shirts, schreeuwende teksten, jasjes en oren vol veiligheidsspelden en de meest waanzinnige kapsels natuurlijk. Vivienne Westwood schudde er vooral ook de modewereld mee op en dat was hoognodig. Het korset beleefde een terugkeer, maar ook de Schotse ruit, tweedjasjes en plateauzolen. We volgen haar in deze documentaire tijdens haar werk, dat tegenwoordig gewoon in het museum hangt. Een dvd in de serie Film & Fashion. (RV)

WATER CHILDREN

Regie: Aliona Van Der Horst

De Japans-Nederlandse installatiekunstenaar en pianiste Tomoko Mukaiyama bevindt zich in een schimmige wereld als blijkt dat zij geen kinderen kan krijgen. Als statement van haar eigen onvruchtbaarheid bouwt ze een kathedraal van witte jurken, alle met een kern van menstruatiebloed. Een poëtisch beeld van een dieper liggende pijn, maar waar ze een prachtig ritueel van maakt dat een enorme levenskracht in zich heeft. In combinatie met de prachtige muziek uit Bach's Goldberg Variaties is deze documentaire 'een requiem van het fenomeen van het wegspeelen van een leven dat het in zich had om geboren te worden', zoals in de film een man die het kunstwerk prachtig vindt het omschrijft. Prachtige en zeer persoonlijke film! (RV)

THE FUTURE

Regie: Miranda July

Zes jaar na de wereldwijde hit Me And You And Everyone We Know is Miranda July terug met The Future, een film over liefde en relaties, de dertigersdip, een sprekende kat, bevroren tijd en Sophie die het liefste van alles danseres wil zijn. Sophie en Jason zijn twee dertigers in de grote stad en zijn een beetje

KIJKTIP

MIDNIGHT IN PARIS

Regie: Woody Allen

Hij woont er nog net niet, maar met zijn vierde Europese film in vijf jaar tijd is Woody Allen bijna meer in Parijs, Londen en Barcelona dan thuis geweest. Het zal de romantiek zijn. An American In Paris, dat is het uitgangspunt in deze nostalgische trip naar de tijd van de belle époque, de beau monde en de bohemiens. Schrijver Gil is ter voorbereiding van zijn huwelijk op bezoek in de lichtstad. Terwijl zijn vrouw meer oog heeft voor de shops en bovendien haar ouders hen achterna zijn gereisd, raakt Gil in een soort melancholieke roes. Hij scharrelt door de oude straatjes en droomt van het avontuur. Dan stopt er plotseling een koets en wordt hij meegevoerd naar een etablissement waar hij prompt oog in oog komt te staan met beroemdheden als Picasso, Salvador Dali en Man Ray. Een reisje in de tijd dat zijn weerga niet kent! Woody Allen's versie van Time Bandits. (RV)

KIJKTIP

MELANCHOLIA**Regie: Lars von Trier**

Justine en Michael vieren hun bruiloft in het huis van haar zus Claire. Ondertussen beweegt de planeet

Melancholia zich richting aarde

en worden de twee zussen geconfronteerd met het snel naderende einde van de wereld. Terwijl Justine al in een diepe depressie verkeert, verzet Claire zich tot het einde. (A-film)

vreemd. Ze wonen in een klein appartement in LA en zijn niet gelukkig met hun werk. Over een maand zullen ze de hulpbehoevende kat Paw Paw adopteren. Net als een pasgeboren baby zal Paw Paw constant zorg nodig hebben. Gelukkig hebben de twee nog een maand voordat de kat komt kunnen ze nog doen wat ze willen voordat ze al hun vrijheid kwijt zijn. Ze besluiten hun leven compleet om te gooien. Grappig als Sideways en absurd als Magnolia. Winnaar van meer dan zeventien awards wereldwijd. (Homescreen)

PIANOMANIA**Regie: Lilian Franck**

Oostenrijker Stefan Knüpfer is pianostemmer voor Steinway & Sons, de vleugel die over de hele wereld geldt als het absolute summum van klank. Zo werkte hij o.m. voor beroemdheden als Alfred Brendel en Lang Lang en vliegt graag naar de andere kant van de wereld om een vleugel speelklaar te maken voor het concert van die dag. Pianisten zijn veeleisende wezens zo blijkt eens te meer, maar daar stelt Stefan zijn perfectionisme tegenover. Soms op onorthodoxe wijze en met wonderlijke hulpmiddelen als bijvoorbeeld een tennisbal. De Franse virtuoos Pierre-Laurent Aimard gaat het verst in zijn zucht naar perfectie van de klank, maar ook daar heeft Knüpfer het juiste antwoord op. Een prachtige documentaire met uiteraard schitterende muziek, die je absoluut gezien moet hebben! (RV)

POUPOUIDOU**Regie: Gerald Hustache-Mathieu**

Een thrillerschrijver op zoek naar inspiratie voor een nieuw boek raakt verzeild in een afgelegen streek in de Jura, nabij het plaatsje Mouthe. De lokale schoonheidskoningin Martine Langevin, een lookalike van Marilyn Monroe wordt dood gevonden onder de sneeuw. Is het moord of zelfmoord, that's the question. Haar mobieltje blijkt onvindbaar, hetgeen nogal verdacht is. Hier begint de zoektocht naar de waarheid en voor hij het weet zit David Rousseau middenin zijn eigen thriller. De naargeestige omgeving speelt in deze film een hoofdrol. Het doet onwillekeurig denken aan de serie Twin Peaks. De toeschouwer wordt meegetrokken in een psychologisch drama dat weet te boeien tot de enigszins plotselinge ontknoping. Sterke rollen van o.m. Jean-Paul Rouve en Sophie Quinton. (RV)

KIJKTIP

THE TRIP**Regie: Michael****Winterbottom**

Twee Britse komieken maken in opdracht van The Observer een culinaire trip langs diverse restaurants in o.m. Yorkshire

en het Lake District. Ze lopen op voorhand niet over van enthousiasme, maar gaandeweg ontdekken de twee voormalige vrienden een nieuwe dimensie in hun vriendschap door oude dialogen uit films en theaterstukken aan tafel na te spelen. Het is zowel Steve Coogan als Rob Bryden op het lijf geschreven. Ze floreren in imitaties van o.a. Michael Caine, Al Pacino en James Bond, wat vele geestige oneliners oplevert. De twee mannen zijn even van huis en voelen zich op het eerste gezicht bevrijd, maar niets is minder waar. Hun relaties spelen op de achtergrond zichtbaar mee, ze zijn een dagje ouder en hun roem is geleidelijk aan het verbleken. Bryden verlangt alweer naar zijn gezinnetje en Coogar hoopt stilletjes nog een leuk jong grietje te versieren... Wederom een meesterlijke film van Winterbottom. (RV)